

ARVI JÄRVENTAUUS

GÖNCZÖLIN
VAUNUT

RUNOJA

W S O Y

96.

Arvi Järventaus

Gönczölin vaunut

Runoja

I

Ma nousen tuntureille -

Ma nousen tuntureille,
kun alhot ahtais Bay.
Avarat saavat sieltä
steen: levittäy:
On maa niin laaja, taivas
muni yllä aukenee.
Ah, vaeltaja, vaivas,
ne täällä raukenee!

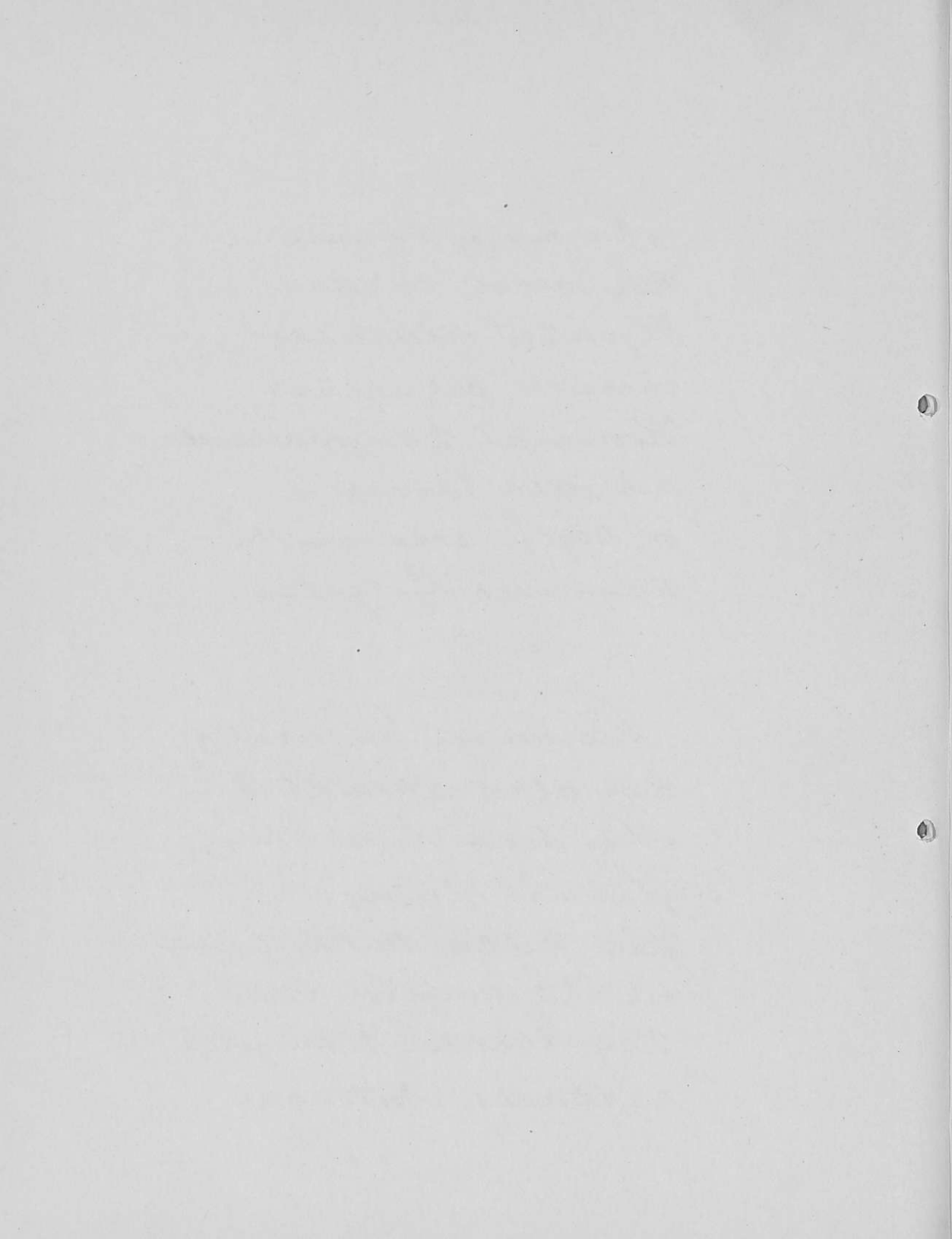

Ma nousen tuntureille,
kun alhot ahdistaa.
Hyväilee iltarusko
viimeistä paljutta:
Kovimmat kamppailuista
ain' alla taivahan
on käyty - etkö muista? -
Kunnila Golgatan.

Ma nousen tuntureille,
kun alhot ahtais käy.
Mun sielu siivet saapi,
ylemmäs ylettäy:
Kun kulkee kukkuloilla
tie kärsimyksen vaan,
käy taakka tusangilla
raspaaksi Aoi'sinaan.

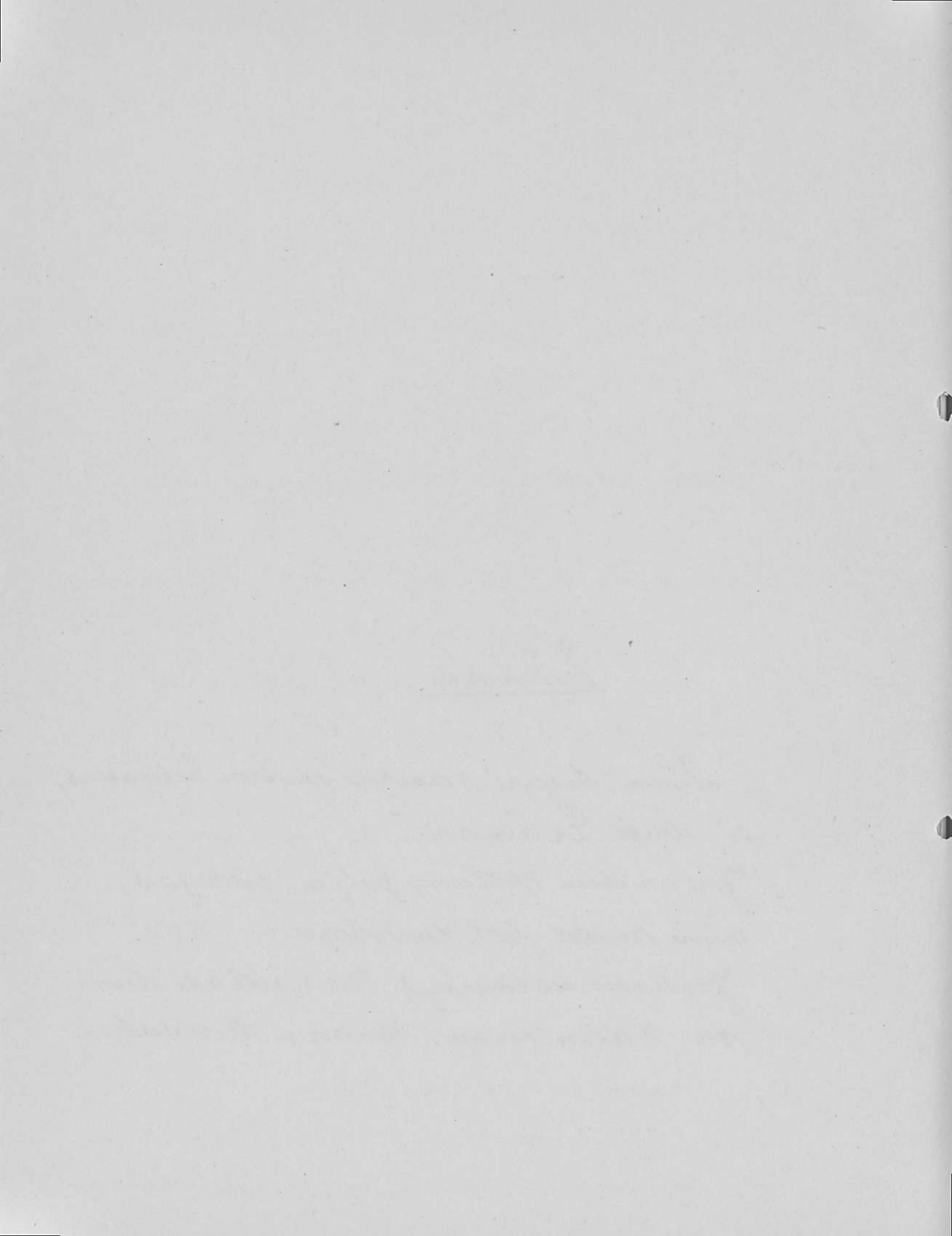

Erämaa

Niin suuri rauha on sun helmassas,
oi, äiti Erämaa.

Jos milloin altun, poljen polkujas,
minä rinta lohdun saa.

Juhannusvehreys kasvillasi sun
on kauneimpi kuvaa näivätun.

Ja kaiken, kaiken hyviä ymmärrät,
oi, äiti Erämaa.

Ja tiedät, kuinka syöntä ihmisen
voitusta ahdistaa.

Sun tanhuilla tytön unhoitua,
epäily, synkkämieli, murhe muu.
+

Niin suuri rauha on sun helmassas,
oi, äiti Erämaa.

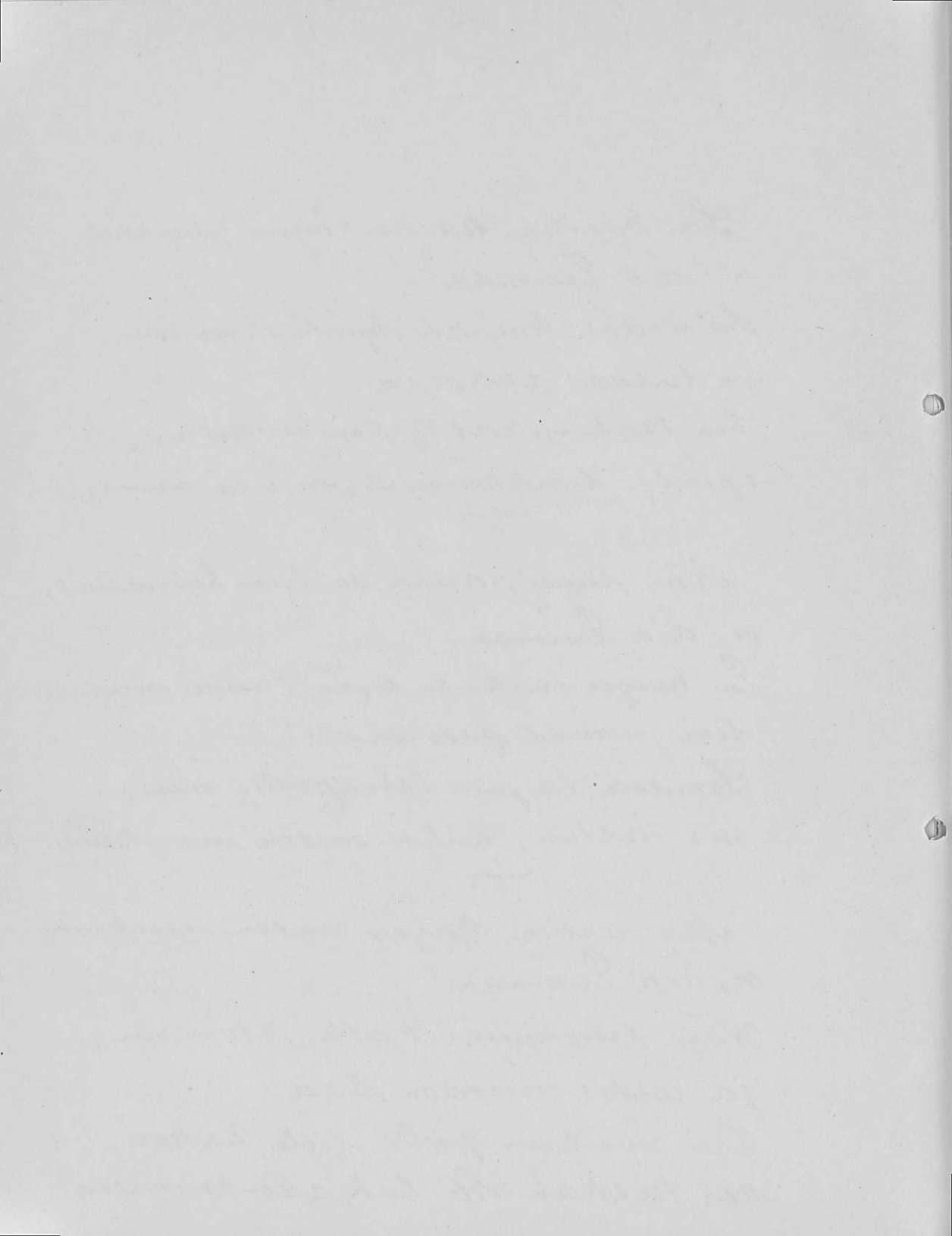
En heuru tustkaa onää tunne ma:
sun juomas juovutaa!

Somasti taipuu lehoaportti's miin,
ma astun, kuljen unton uuvuksiin.
;

Ma astun, kuljen unton uuvuksiin,
oi, äiti Erämaa!

Käyn lehoaportti's alle istumaan,
ja aatos muodon saa:

Oon murheen portti sille korkeaa,
keu tustkan äiti lahjaks-taiivaalta.

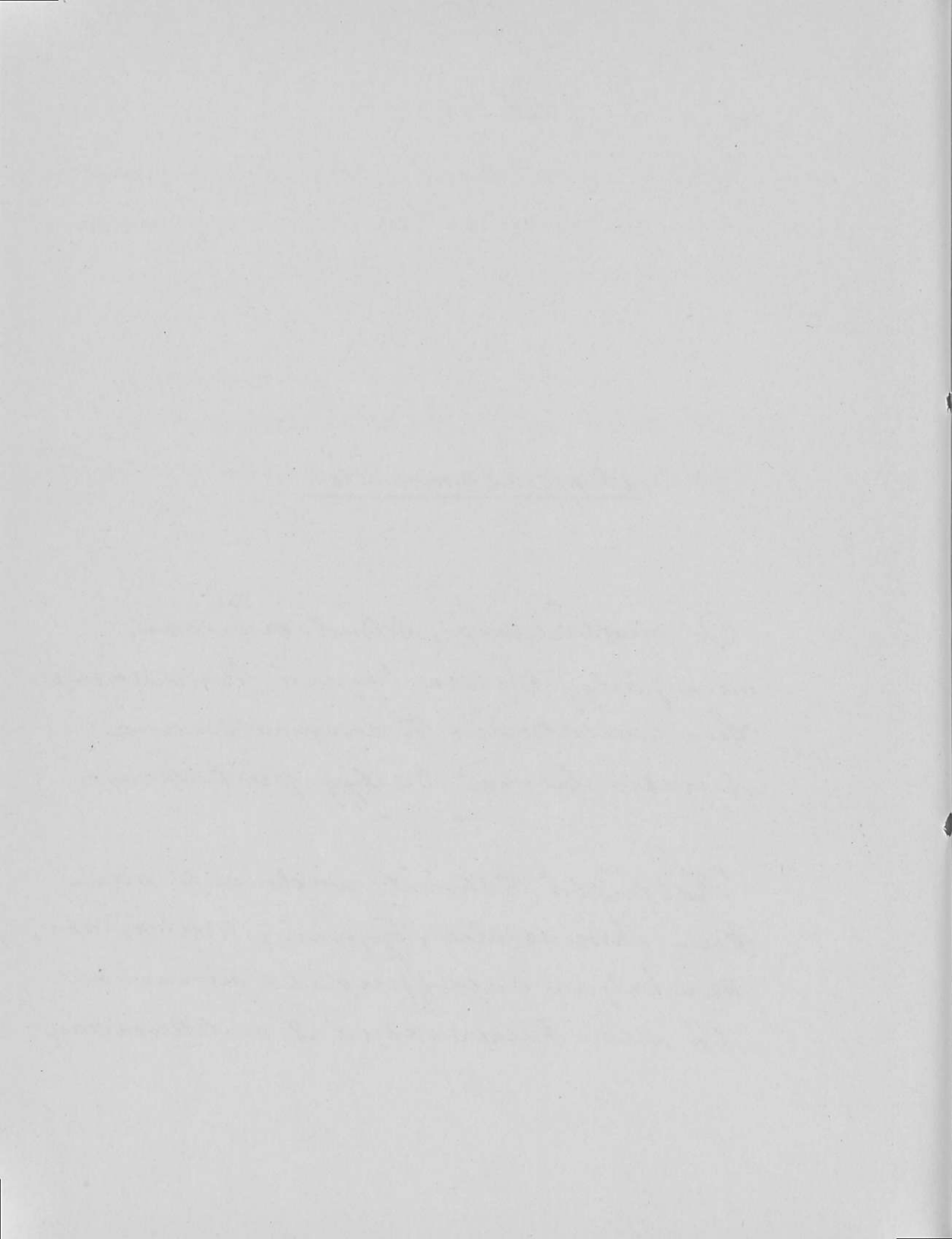

Metsälammelle.

Oi, metsälampi, silmä erämaan,
niin päily katsees tyynnä, Kirkkahana.
Sun rantakoirus Rokemattomana
suvesta suveen säilyy paikallaan.

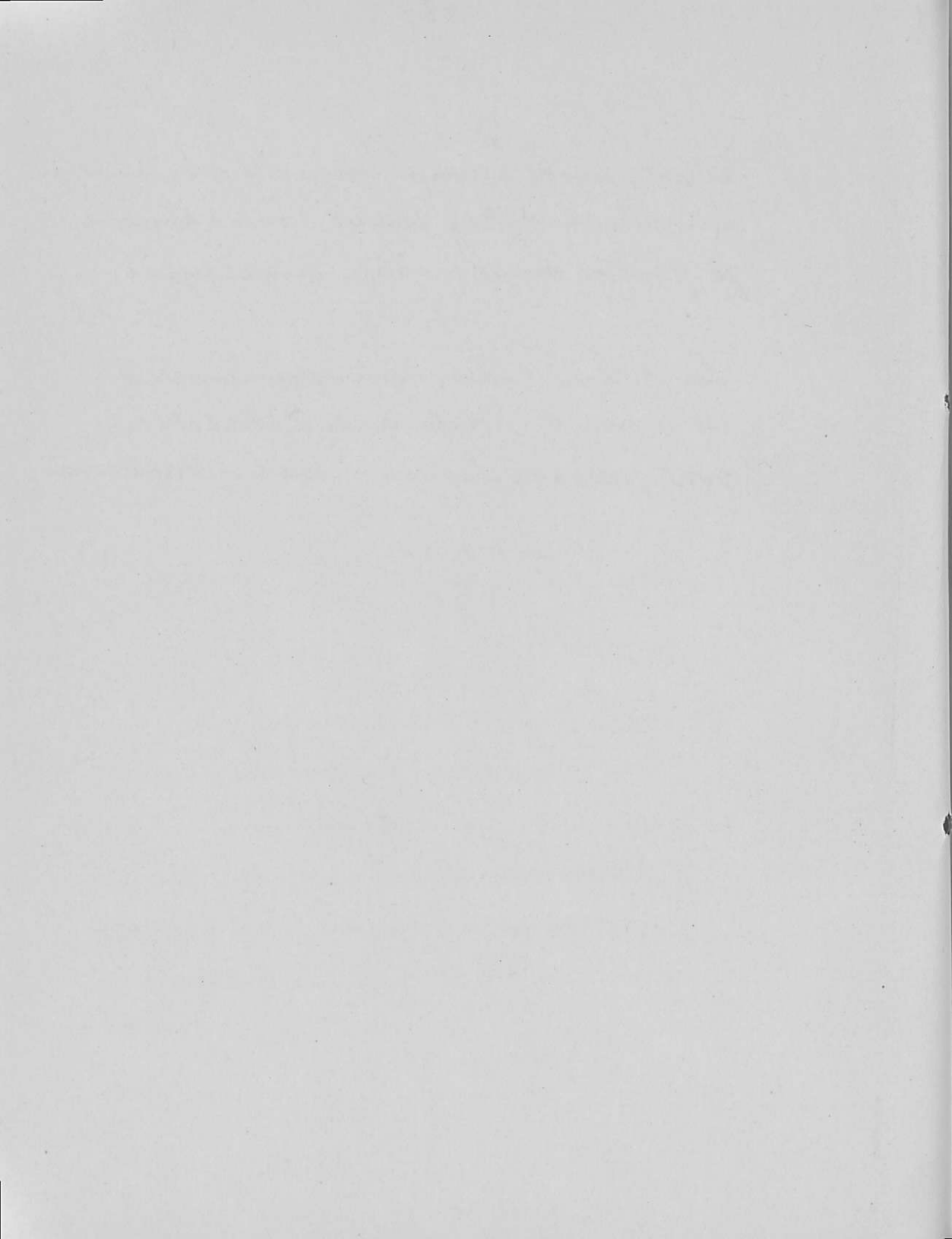
Kesäistä kehvät unelmaat vaan
kuin ihmisielu, tyynnä, rauhoisana,
kun hiljaa aaltospuoleks uinnuvana
sä illan Fullen noudat outkumiaan.

Mut, metsälampi, muista aino, muista:
Sun riistää syksy lehdet rantas puista,
ja pintas myllertääpi myrskyssä.

Ja silloin katso, koita paimemella,
eti' aina lahdelmaasi iltasella
vois päästä lepoon - aalto vaaktopää.

—

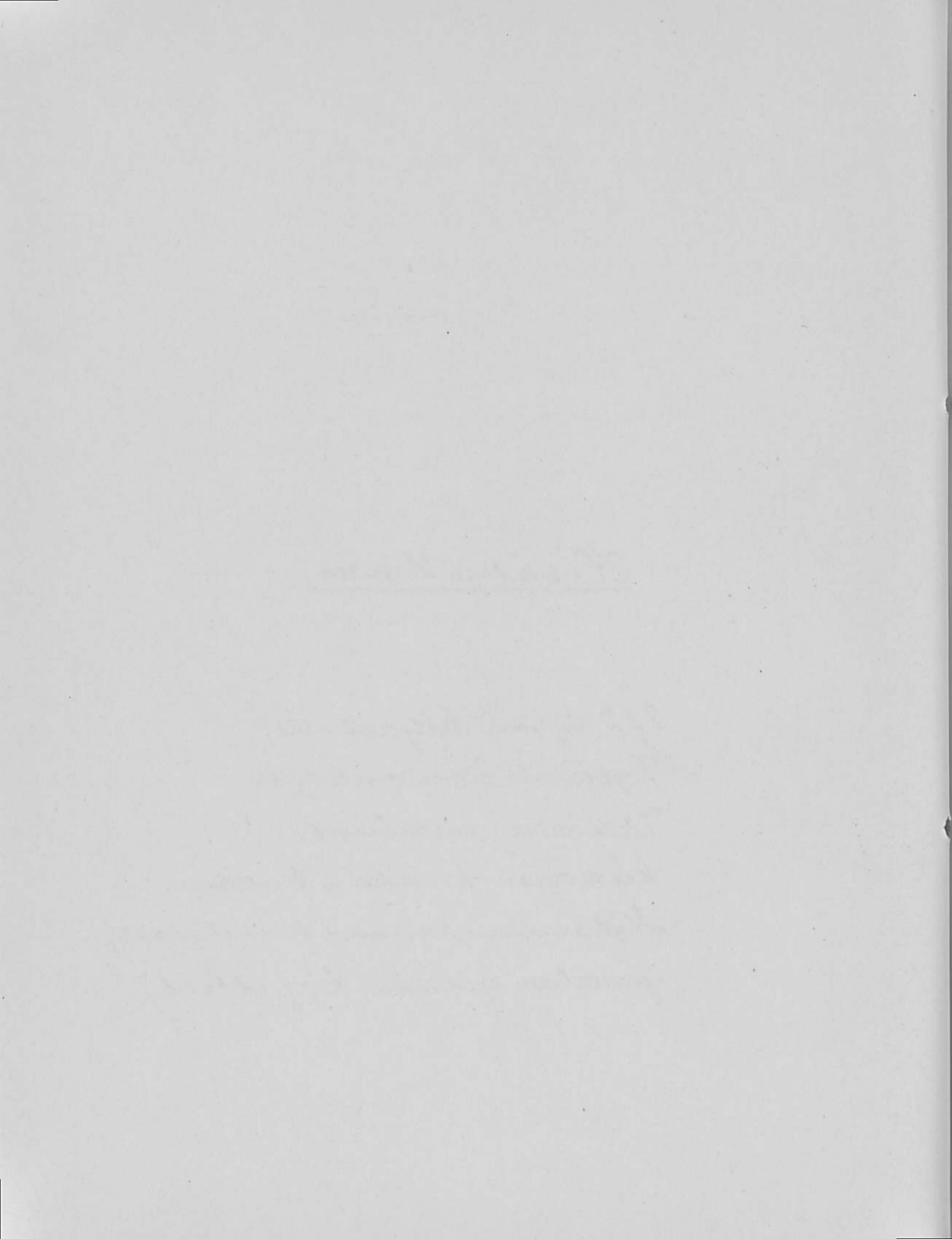
Kevät yö Lapissa.

Yö tyyni, hiljaisuus,
kylän pieni ruukkui.

Valoisa avaruus,
kätönen kaukaa kutsuu.

Nyt uimuu rannan koivut, veet,
yövalon yllään kajasteet.

Aurinko valoo vaan,
yön huntu silmillään.

Venon rannallaan
levossa, kyljellään.

Sen pohja teräpintainen
kuvastin on yökceijusten.

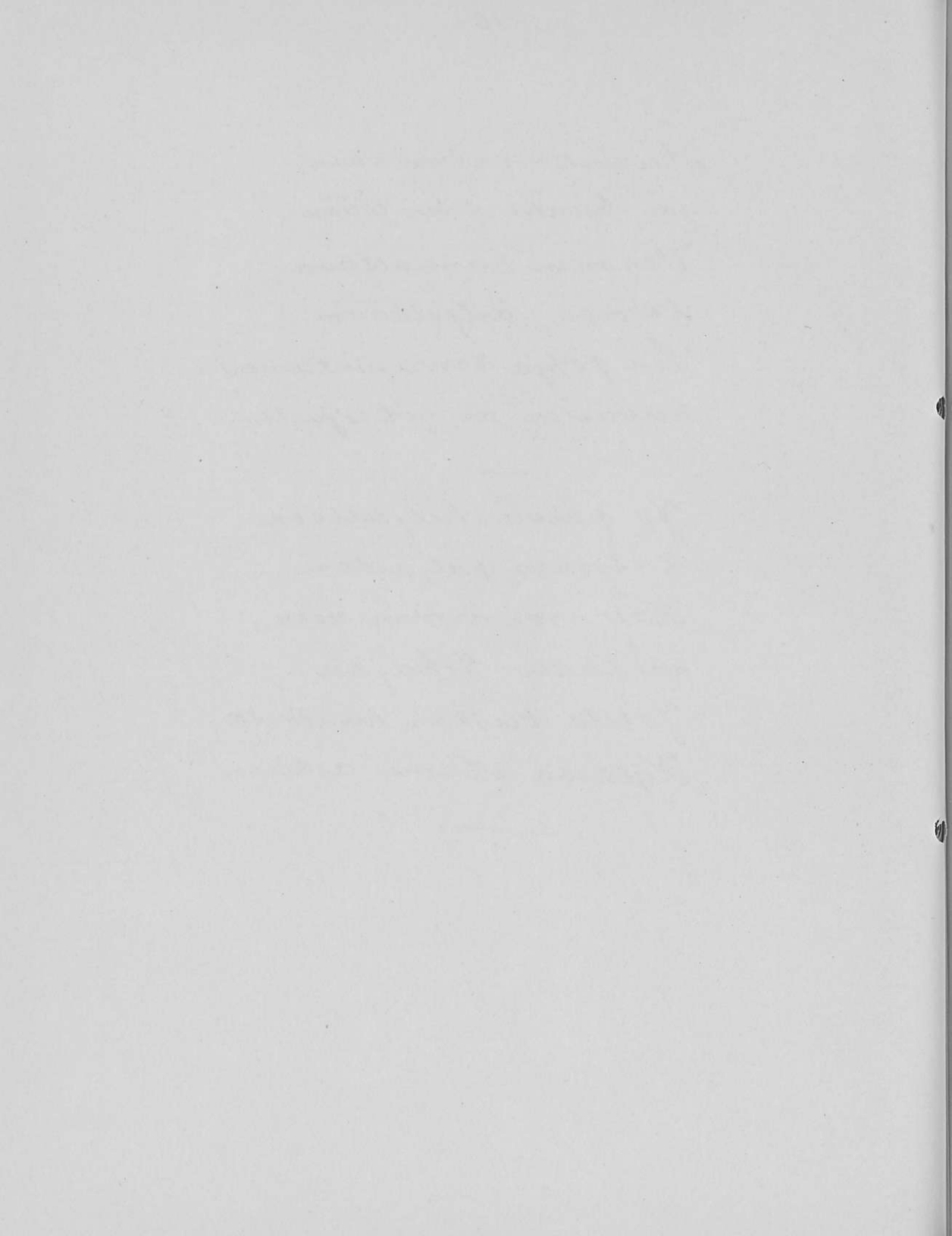
—

Yö päivä hiljalleen
kalvonsa paljastaa.

Käy viri virtan veen,
viidakko kohajaa.

Joelta kuikan huuto soi:
Kylässä tammus askaroi.

—

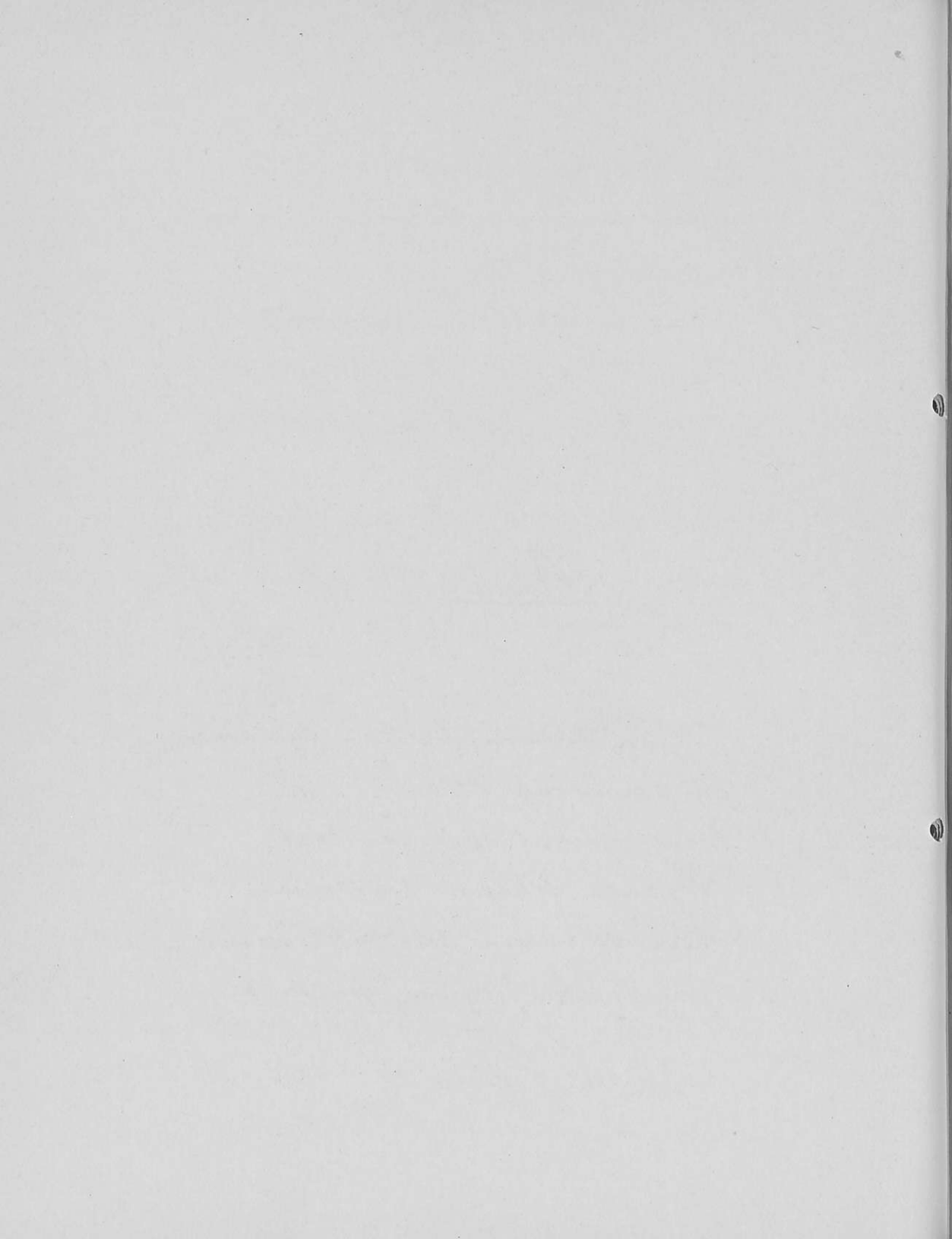
|||

Leppä.

Hän saanut herkän sydämen
on perintönä isien,
mut niukat opin alkut.
Sijasta sikspä Kantteen
hän vasaran sai pihittineen
ja sepän pajan, palkeet.

Mut sitä huolimatta hän
vain luottaa henkeen herkkihän
ja runotarten joukkoon:

"Kai tullees vuoro minunkin,
ma silloin pihdit, noukkarin,
hei, heitän pajan loukkoon!"

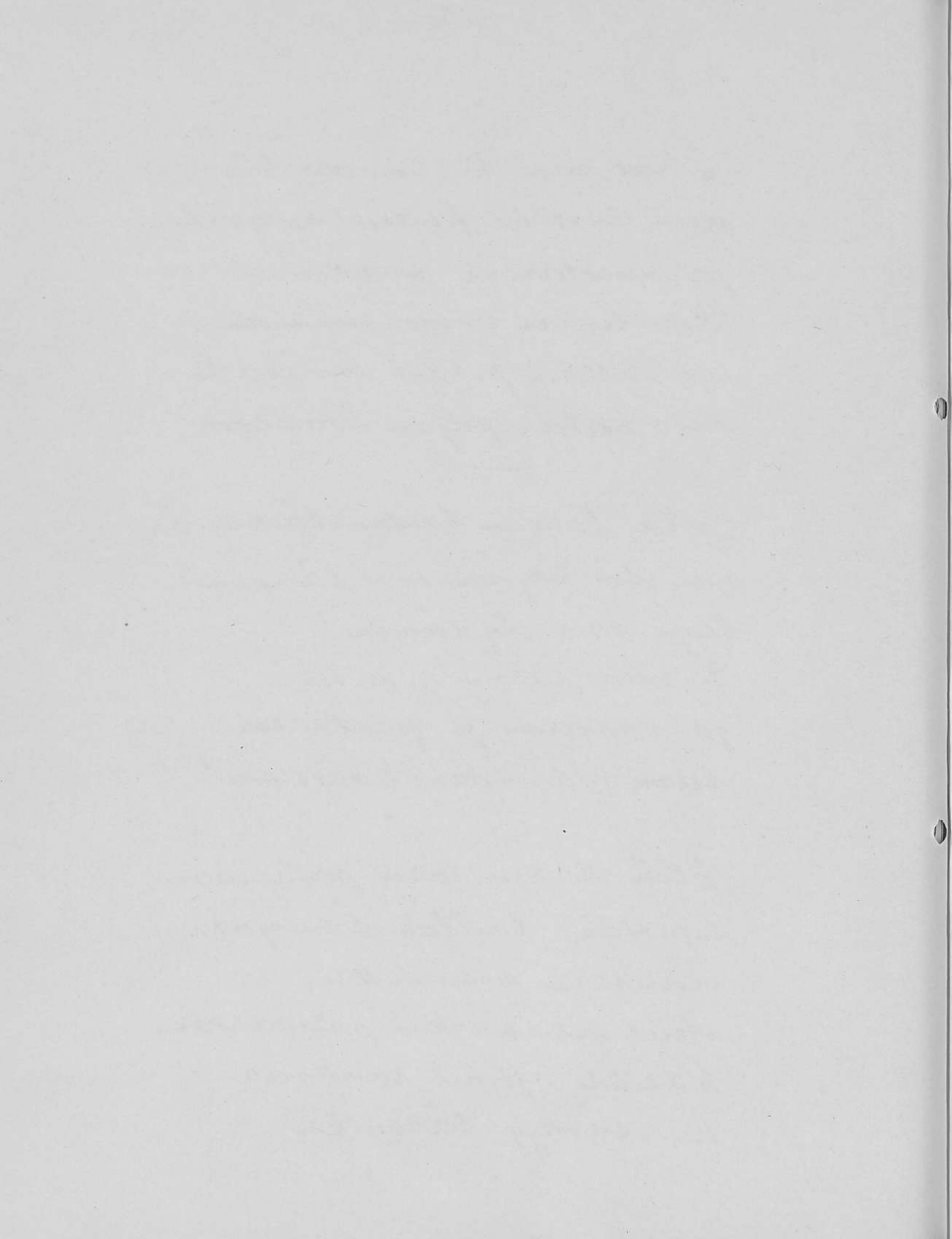
Ma laulan laulun läikkyyän,
niin säikkyyän, niin lämpimän
keiin oma sydämeni!

Sijasta silloin pihkien
ja vasaran ja palkeiden
saan varmaan kanteleni!

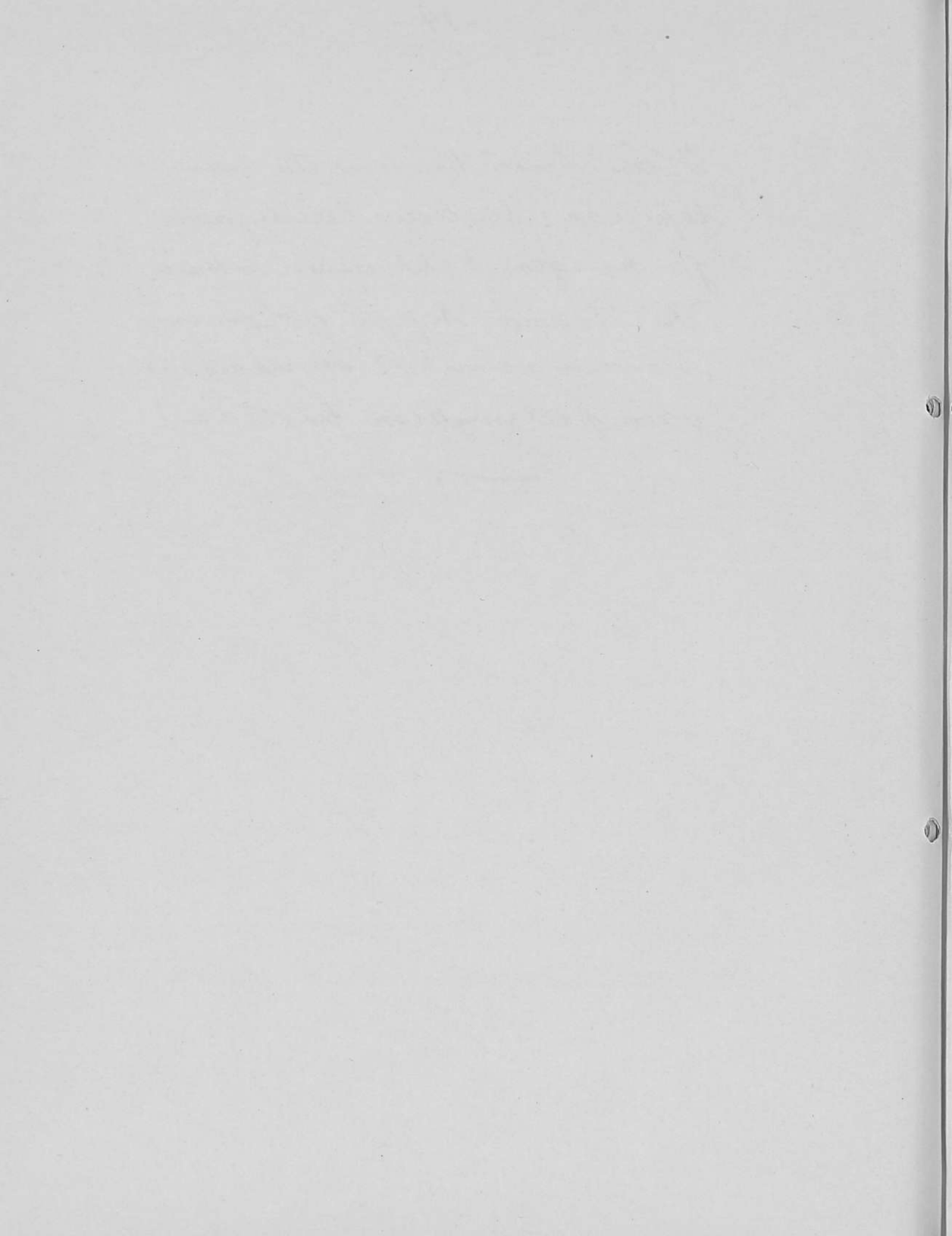
Hän takoo, takoo pajassaan,
sepittää, laittaa laulujaan,
vuustaa valmiiksi.

Mut alasin kun paukuttaa,
hileiksi rytmit raukeaa
tai särkyy säkeniksi.

Hän siitä huolimatta vaan
sepiää, laittaa laulujaan
ja hengen hehkuun tuottaa.
"Oi, seppä, seppä poloinen,
sinulle muusai murheisen
vain pettymyksen tuottaa!"

—

Oi, Lethe armas -

Oi, Lethe armas, neitsyt hiljaisuuden,
nyt saavi luokseni!

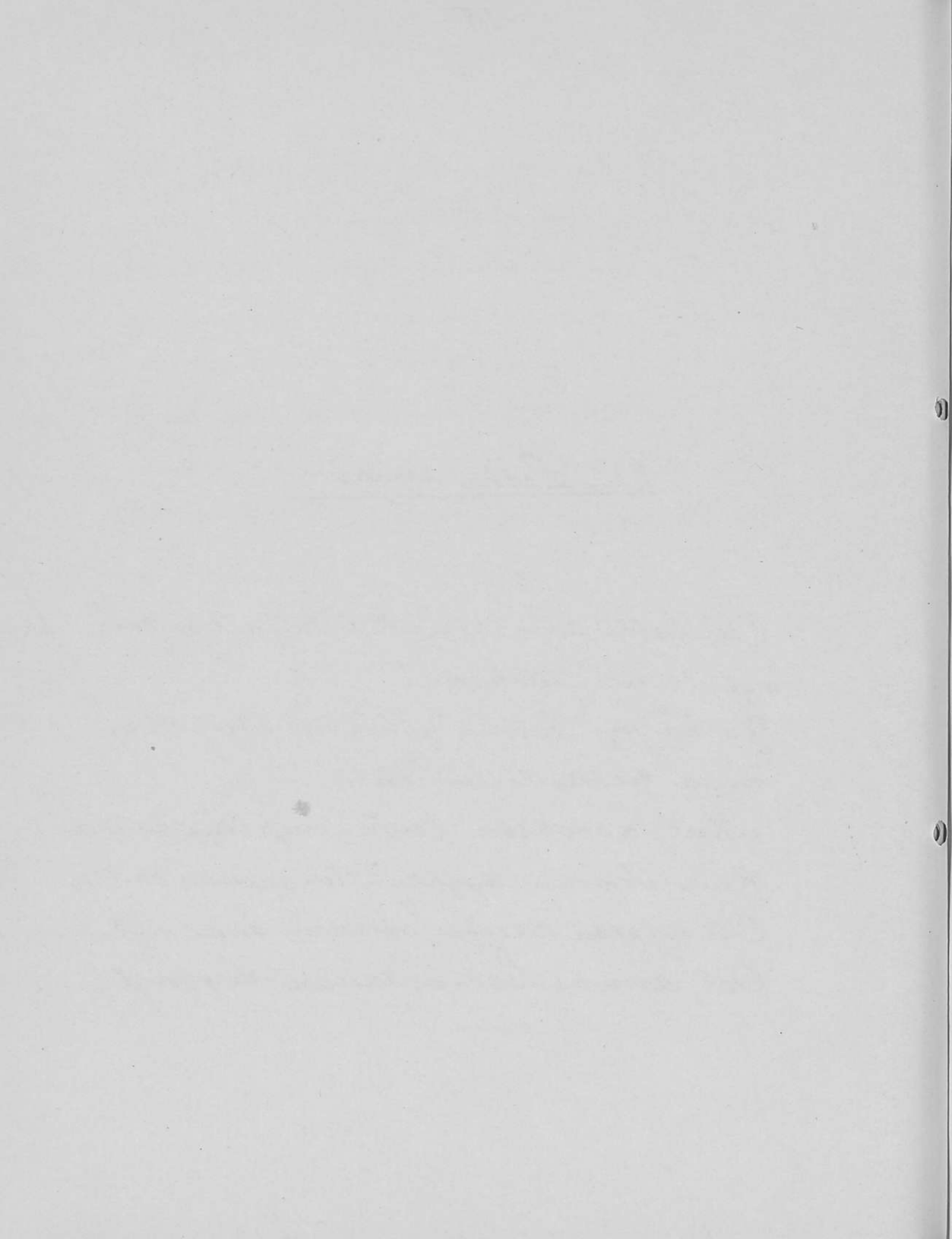
Yö häipyi humu yöhön avaruuden,
maa hetkesi uinahti.

Mut, aatokseni lentää myrskyn lailla
kuin Nooan kyyhky istuinpuuta vailla.

Ois mielen rauha suurin onni nyt.

Oot, armas Lethe, kauan viipynyt!

—

Oi, Lethe armas, unhon virtan impi,
Käy luoksein laulamaan!

On sairaskäyntis mulla kallihimpi
Kuin kullat, maine maan!

Yö ilman sua kolkko kammataapi,
Se haudan lailla vastaan ammittaapi.

Oi, armas Lethe, iltajuomas tuo!

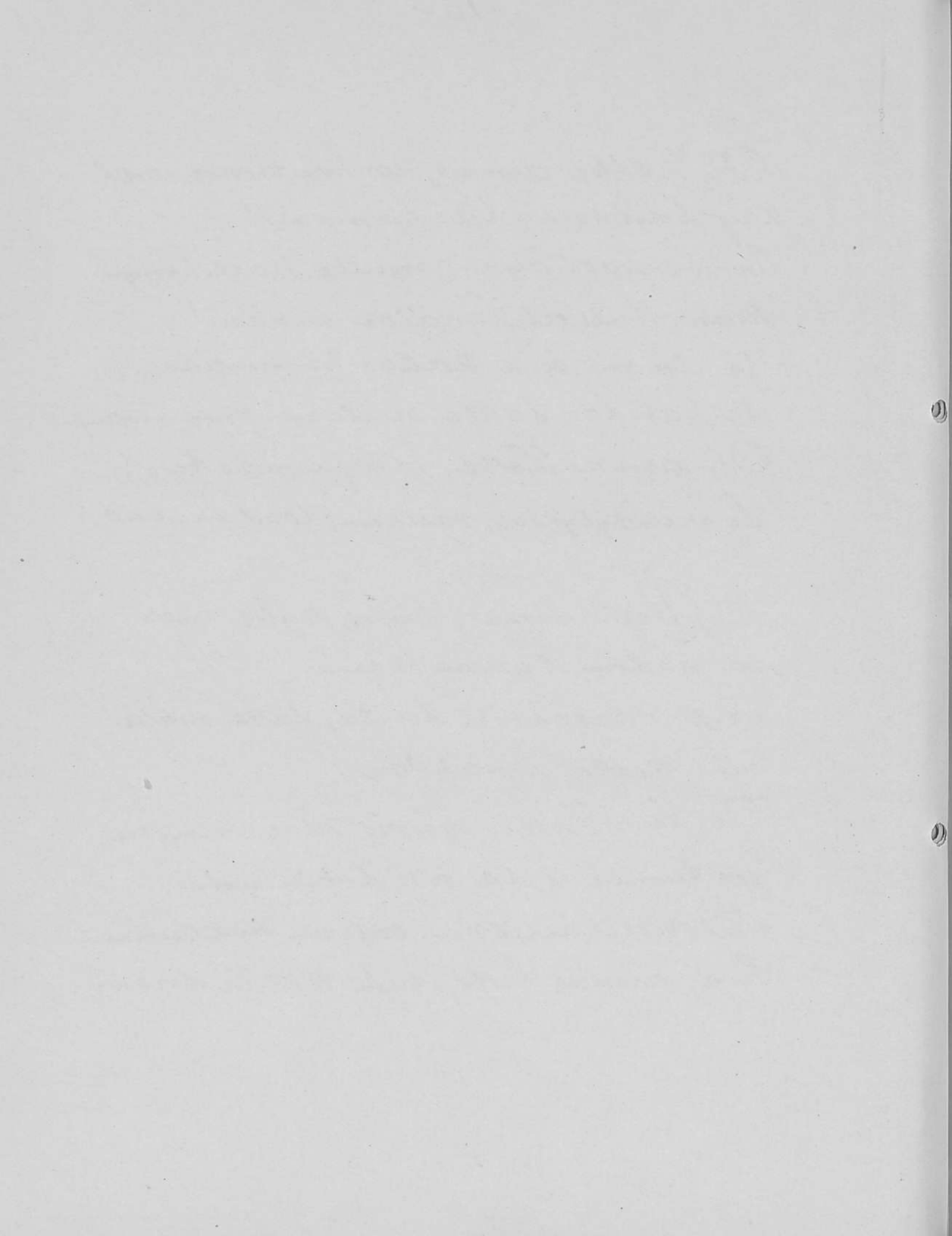
Se viihdytyksen, rauhan, lohdun suo.

—→
Oi, Lethe armas, kiitos, kiitos sulle,
Sa vihdoin saavuitthan!

Nyt otsakäärret laita, laita mulle,
Niin rohia sinahdan.

Oi, äiti Lethe, yö ois muu musta,
jos tuonut et sa oisi lohdutusta.

Nyt rauhallisna vuirun nukkumaan.
Sua, armas Lethe, siitä kiittään saan!

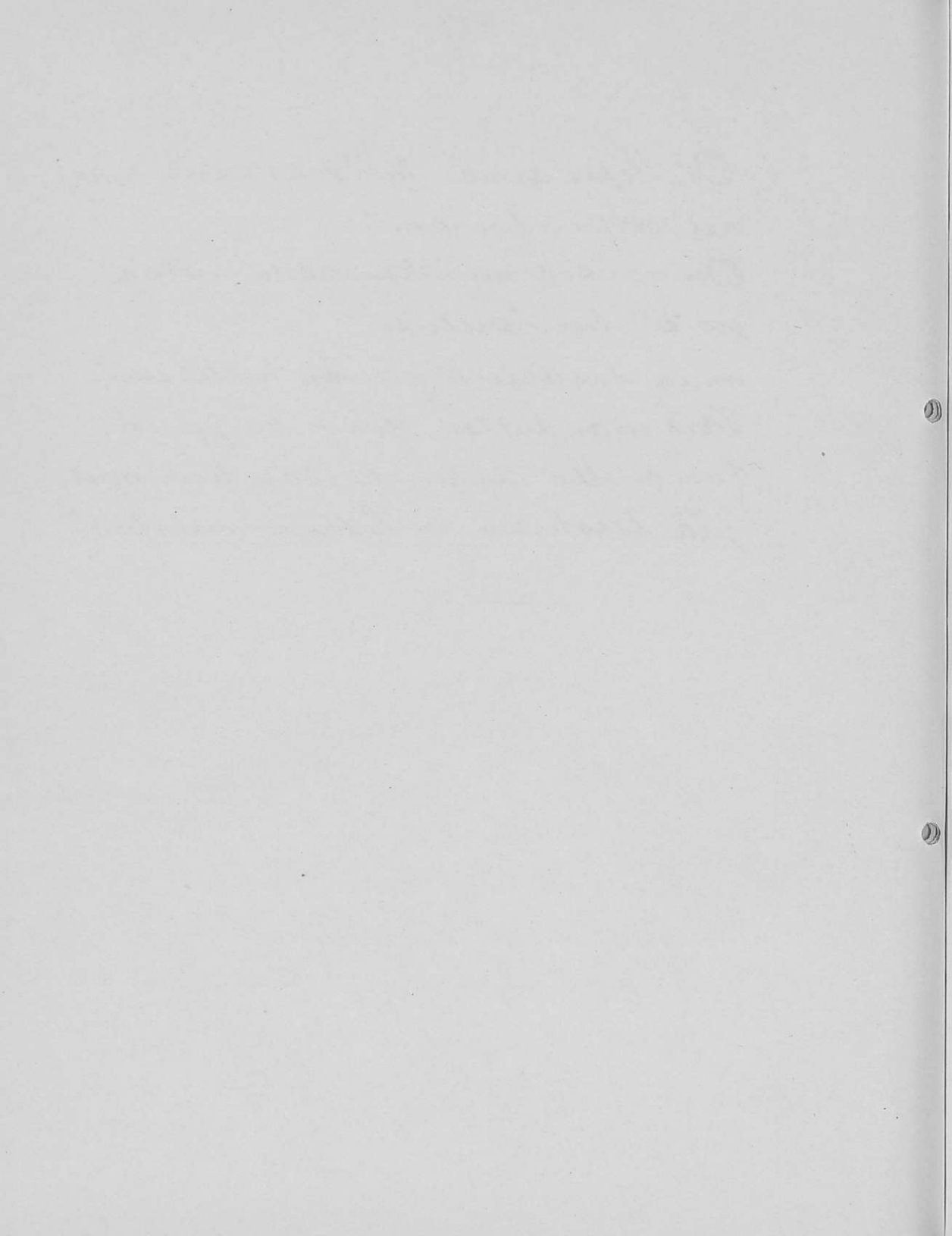
Oi, Lethe armas, kun taas aamu kiffaa,
viel' oothan luonani?

On vaikea mun kaipausta vittaa,
jos ei sun laulusi

mua saatu oleisi päivän helteessä.

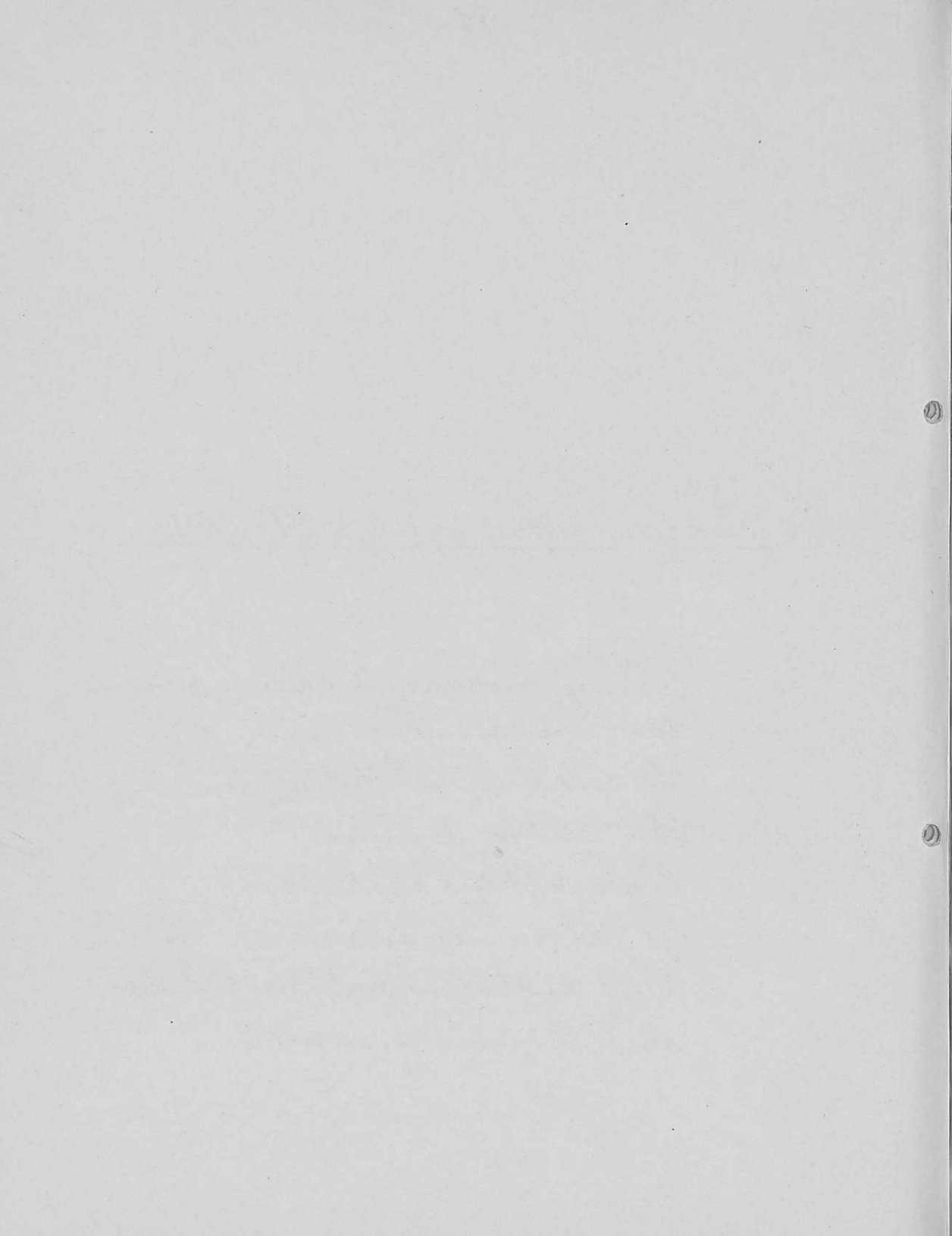
Taas ilon tullen, yön jo väijyessä,
kun niellä ukkaa tuskan kurimus,
jää luokseni, oi Lethe, — unhotus!

—

Kuukkien Siunausjuhla Flanderissa.

ny²
Käy kirkkoon kukkaisvaivoinen
taas meidät Flanderin.
Loudessa urkuin hiijalleen
he kulkee kuorihin.
On ensi liljet loistossaan
jo asken auenneet.
Siks kirkossa nyt siunataan
nuor kevään aivuet.

Ja vanha pappi, ryppyinen
käy messukasukkaan.

Hän tuntee joka ikisen
tään kylän asukkaan.

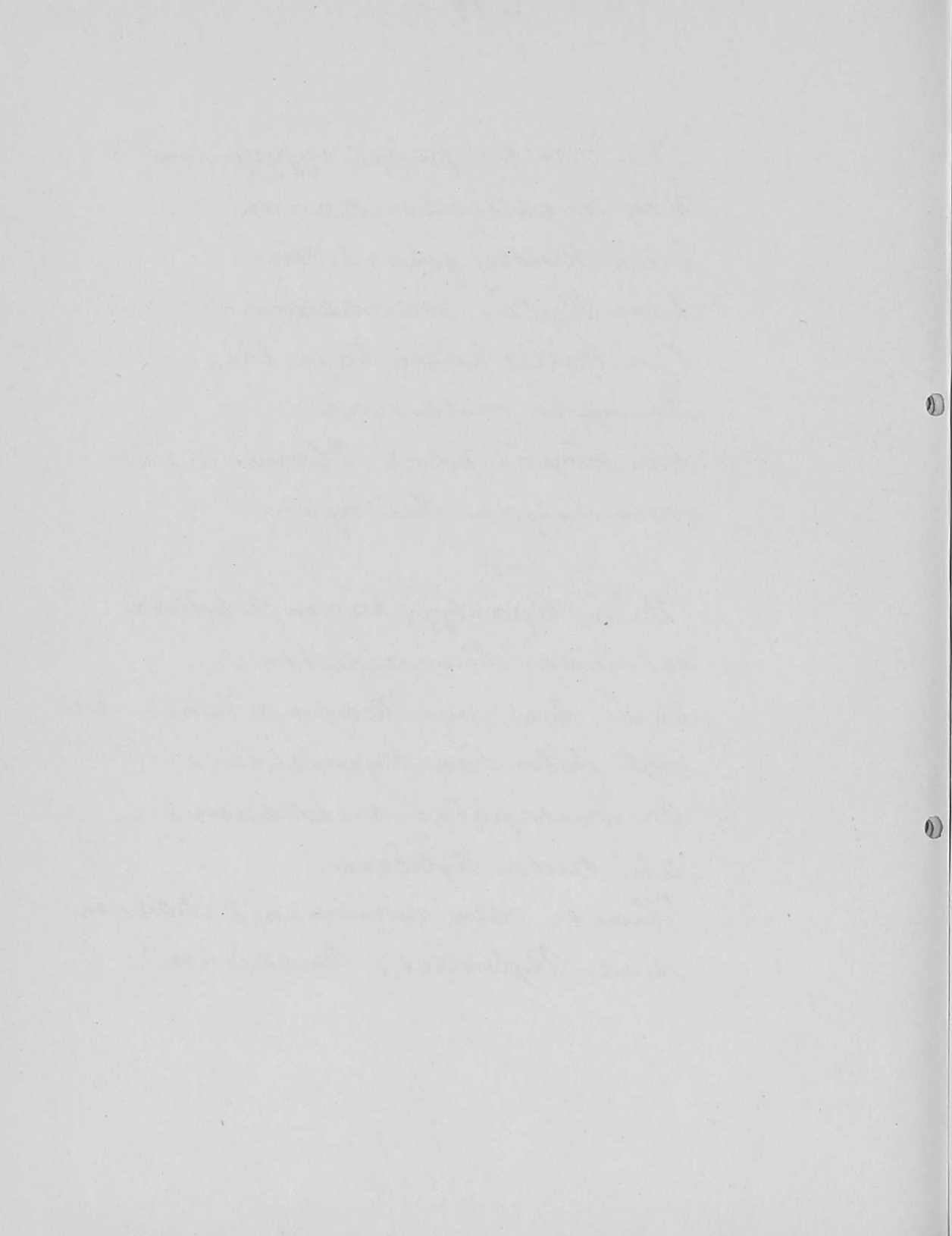
On kallis hänelle tapa tää,
senruoksi ratakistaa
hän nöyrät polvet. Harmoa pää
vain hiljaa tutajaa.

~
Hän kääntyy, hänen ahoittaa
valmiina siunaukseen.

Mut, kas, niin kumma tunne saa
nyt silmään kyijneleen:

On vastapäätä vakkanen,
ah, oudon tyttösen.

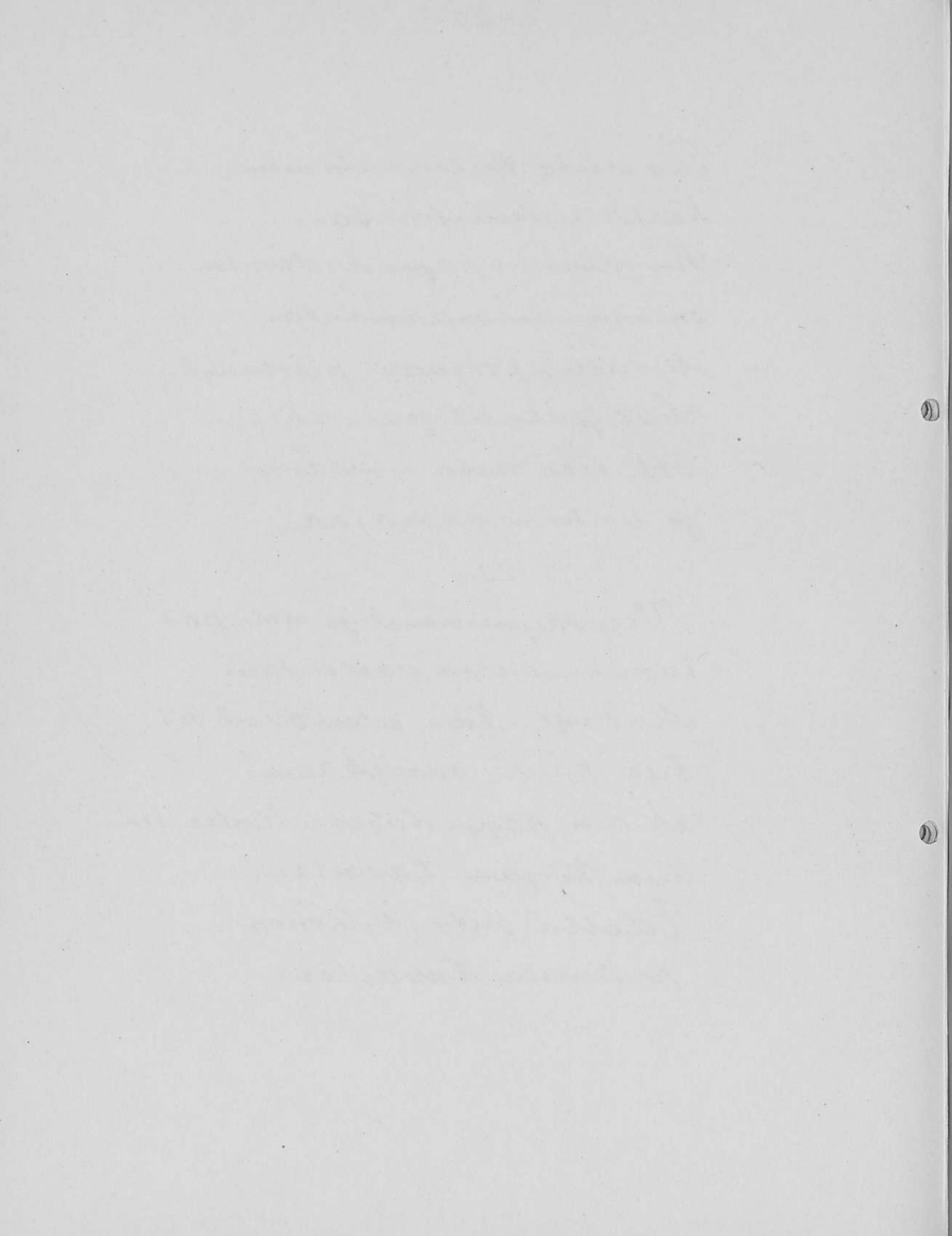
Kun ei vain mailman pakkaneen
sua kylmäis, kukkanen!

Tuo neito Kultatutrinen
herille muiston sai.
Sen vanhan papin sydämeen
on muuan maanantai
syvälle, potjaan piirtänyt.
Siks päänsä painahtaa.
Ah, eikö aika siirtänyt
jo unhoon vainajaa!

—

Vuokymmelet jo nieri pois
tuon muiston vaalentain.
Mut nyt: kuin eilen ollut ois
tuo päivä onnekkain!
Niäin pappi tuossa tuntee son,
kun kirjaa luvaillee.
Edessä outo tyttönen
rukousta tavaillee.

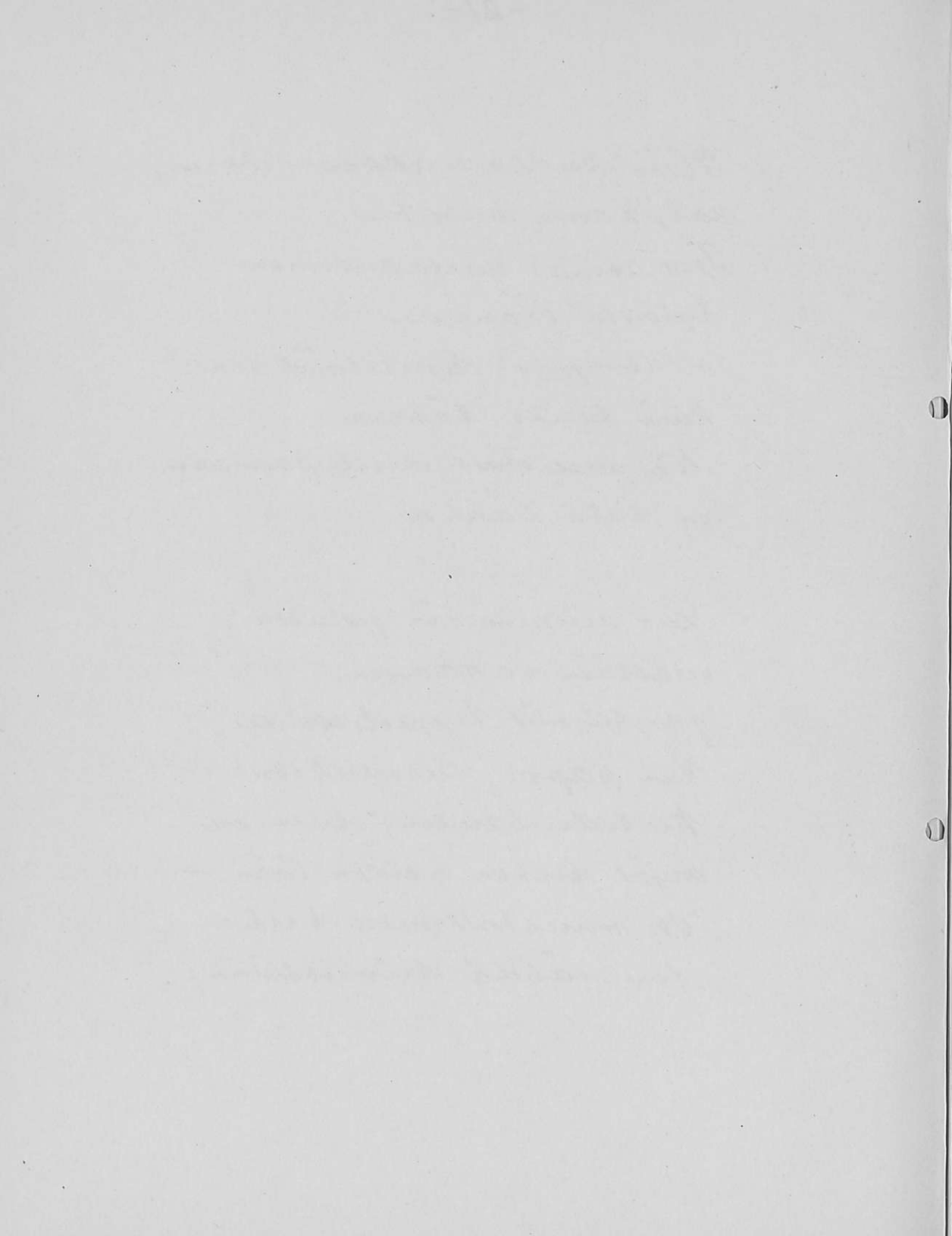
Hän kukkaisvakkaraa neitosen,
kas, kantoi kuoritin.

Tuo armas kultakutrinen
tytöistä Flanderin
ol' lempein, siivisilmät sen
kuin kuke tähtien.

Ne muistoss' ollet paimenen
on siitä lähtien.

Luo alttarin hän polvistui,
edessään vakkaran,
ja silmät kyynelissä ui,
kun pappi siunauksen
kukille lausui, sukion
myös siihen neidon tään. —
Voi muistoissansa kulkien
sen nähdä silmissään.

Siivulta tuota seurasi hän
ja vannoi itselleen:

Tuon tytön vienon, viehkeän
hän Korjaa kullakseen.

Mu, ah, kun kaitti vuosin,
niin neito laskeutui

kasvoillaan kuolon haloakseen
jo haudan ummeniin.

— — —

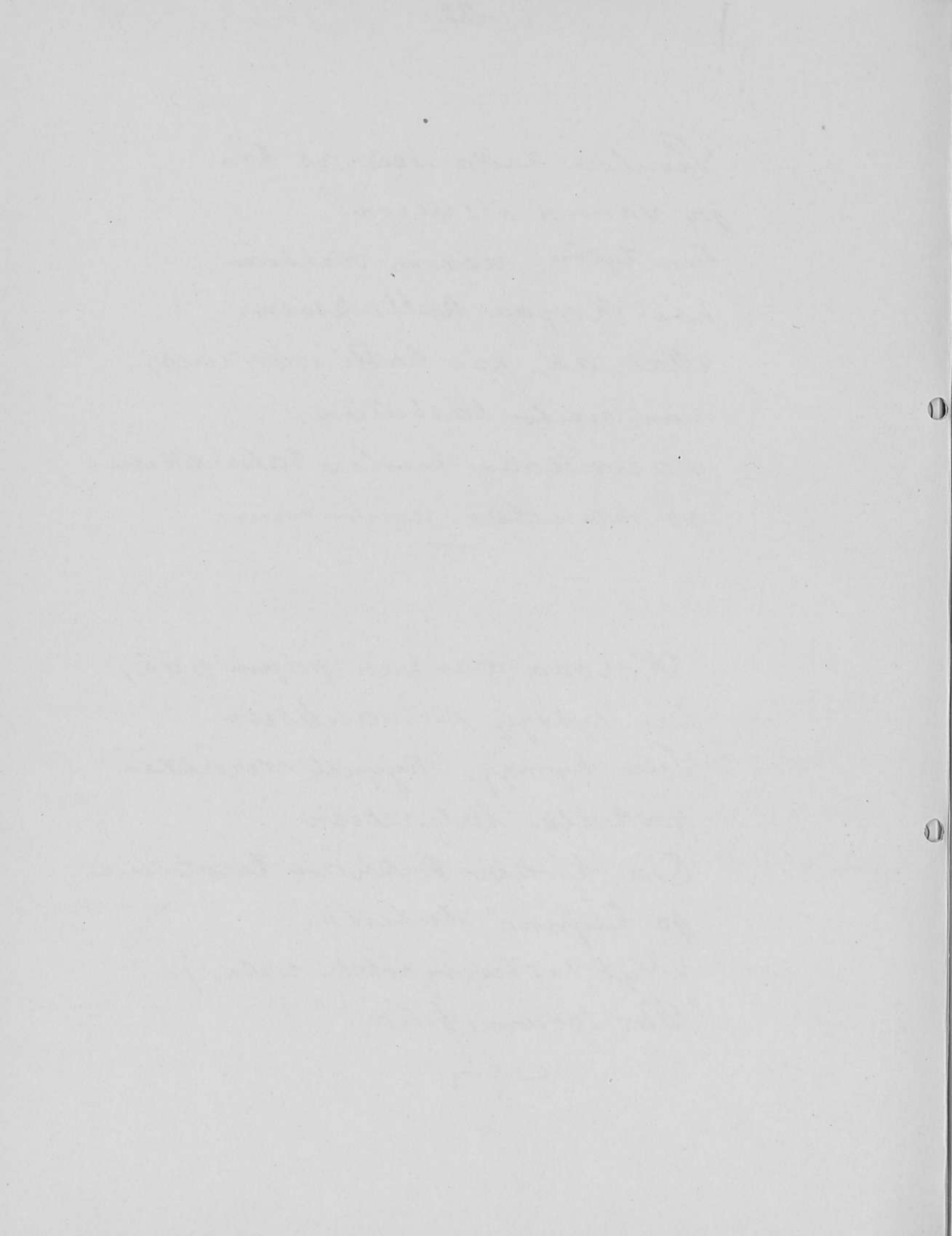
Kohoa vanhan papin pää,
hän ryhtyy siunaukseen.

Suu hymyy, kyynel vierähtää
poskelle kiljalleen.

Ou kirkko kutsuain tuoksua
jo täynnä sulasta.

Nyt ristimerkki vielä, ja:
"Pax tecum, filia!"

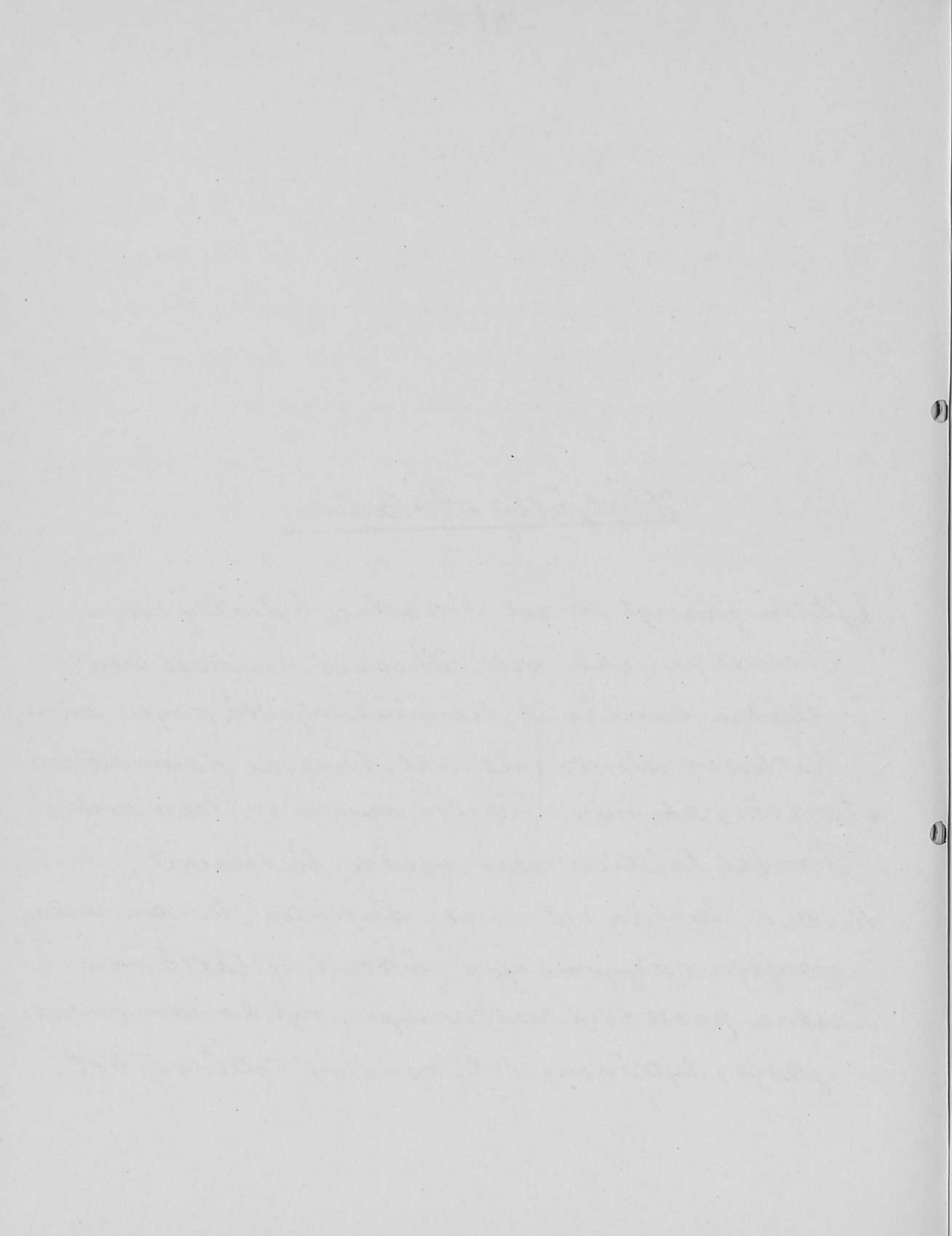
C

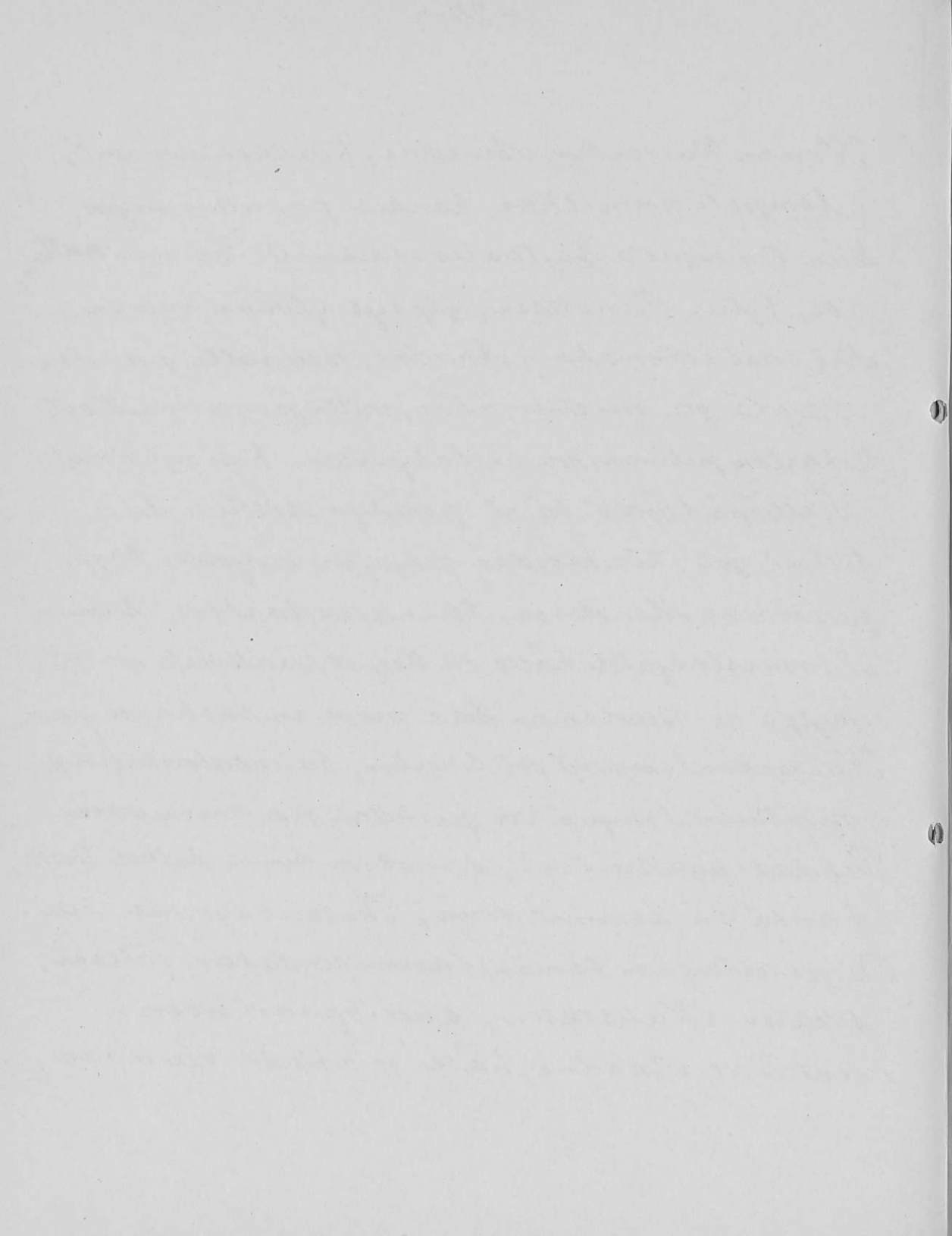

Hyljätty Ariadne.

Yksin jäänyt sä oot, Ariadne, hyljätty impi,
Thesus purjehti pois, Theseus sulhosi sun.
Vieläkin siintävät silmääs seljältä purjeet laivan,
hokkien siintävät viel' länteen painuvat pois.
Ääretön, ah, niin ääretön on meri valtava sessäs!
Parvet lokkien vain ylläsi liittelevät,
kirkuen kilpaa nyt meren autiutta, kolkkoraunioita,
varjoja väijyvän yön, ääntä yllättävään.
Tuskaa paattakin raskaampaa nyt kantavi rintas:
yksin, tyttönen, oot, onneton, tyttönen, oot.

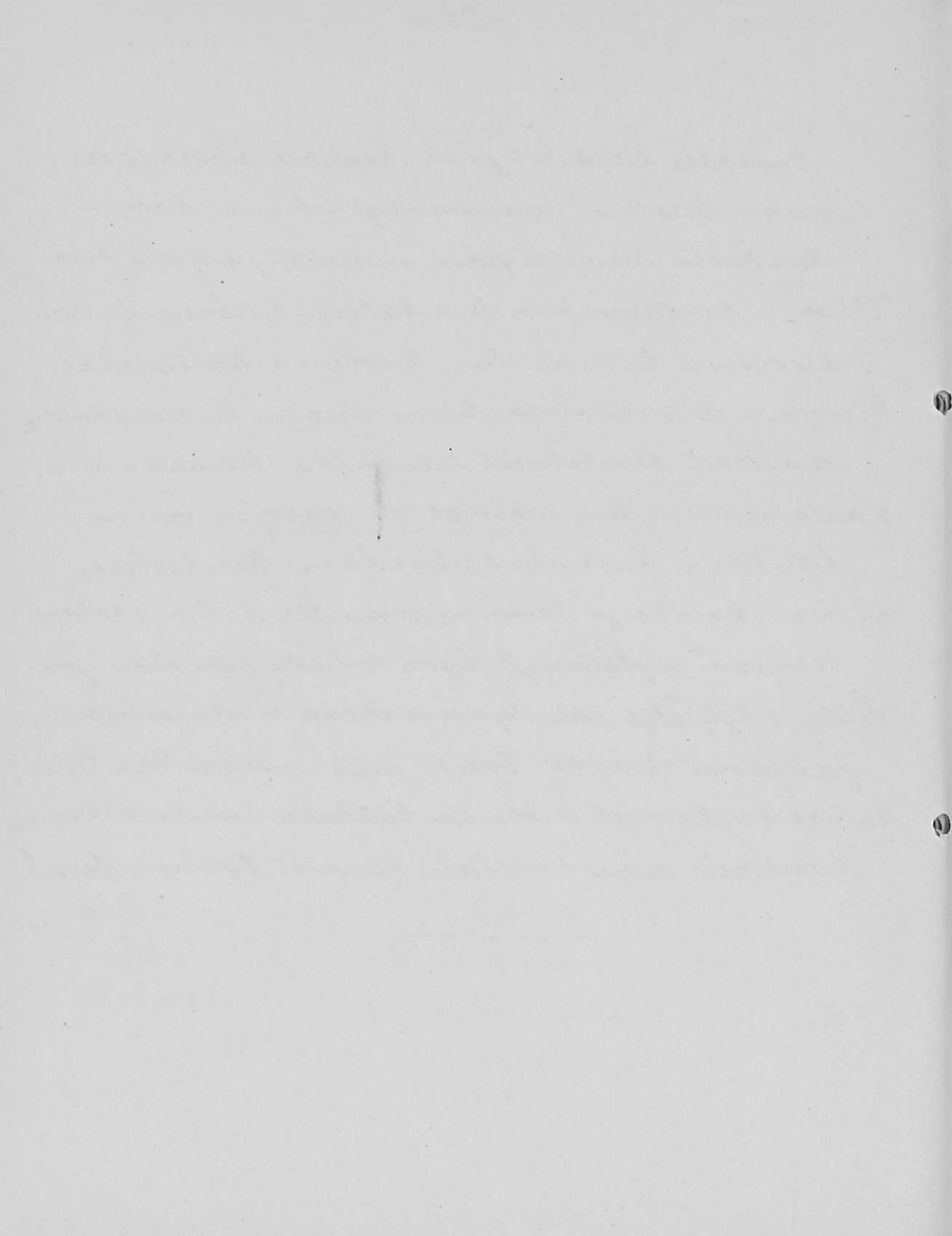

Kerran kuitenkä, Ariadne, kaikkesi annoit,
lompesi annvitkan, henkesi pantiksi myös,
kun kuningasta sa, taattoas, uhmasit Theseusa ^{auttakin!}
oi, tytär Minoksen, ylpeys ylöään maan.
Nyt saat istumahan, Ariadne, neunalle paaden
käydä ja miettimähän, millä jo ansainnit oot
kohtalon julman, mi on labyrinttiin tiesi nyt vienyt.
Sieltäpä löydä sä et pääsyä siskosi luo,
siskosi, jop' i kivihäiden pinjojen varjossa käypi
puistossa Minoksen, tarhassa taattosi sun.
Morsiuslahjaksi hälle sa petjut raakuista laivoit,
nylpä jo Ruoleman seä morsian raakusi nuo.
Kuitenkä lempinyt oot sinäkin, sulonkalvakas/impä,
niinkuin lempio' voi puhdas neitonon vain.
Puhdas-niin sinä oot, sanokoon sinun sulhos: toista,
häntä sä lemmit vain, Theseus syönesi sai.
Oi, jos astuis hän tämän saaren rantahan jälleen,
saaren Naksoksen, Kallioparteisen,
ruentäisit, Ariadne, hälle jo oitis sa kaulaan,

rinnalle laskeisit pään, rinnalle Thesentzen,
silmihin katsoisit, niinkuin nyt silmäsi katsoo
kaihoken aavalle päin, missä, ei puojetta nää.
Vaan ei noutamahan sua sulhosi; tyttönen, saavu,
kuolema Kotkaa Sun, kuolema Rohtalokas.
Huojuva taaski ruko vain sinun viimeisen kuisketes kuulee,
aaltoset suutelevat rannalla kantaa Sun,
kantaen siten Sun tarinas yli aavojen veien,
laulaen Tuskiastas, laulaen Kuolostas,
kertoen, kuinka jo sammui rannalla aution saaron
lempeä sydämyt syön, tyhjätty helmahan yön.
Siitäpä hyljättyt saa sydänelohtua murheeseensa,
jaksavat käydä taas, jaksavat laulaa taas,
kuinka on kauniit kuoleman kukkasit haudalla lemmen,
laulaen näin koristain kumpusi; tyttönen, Sun!

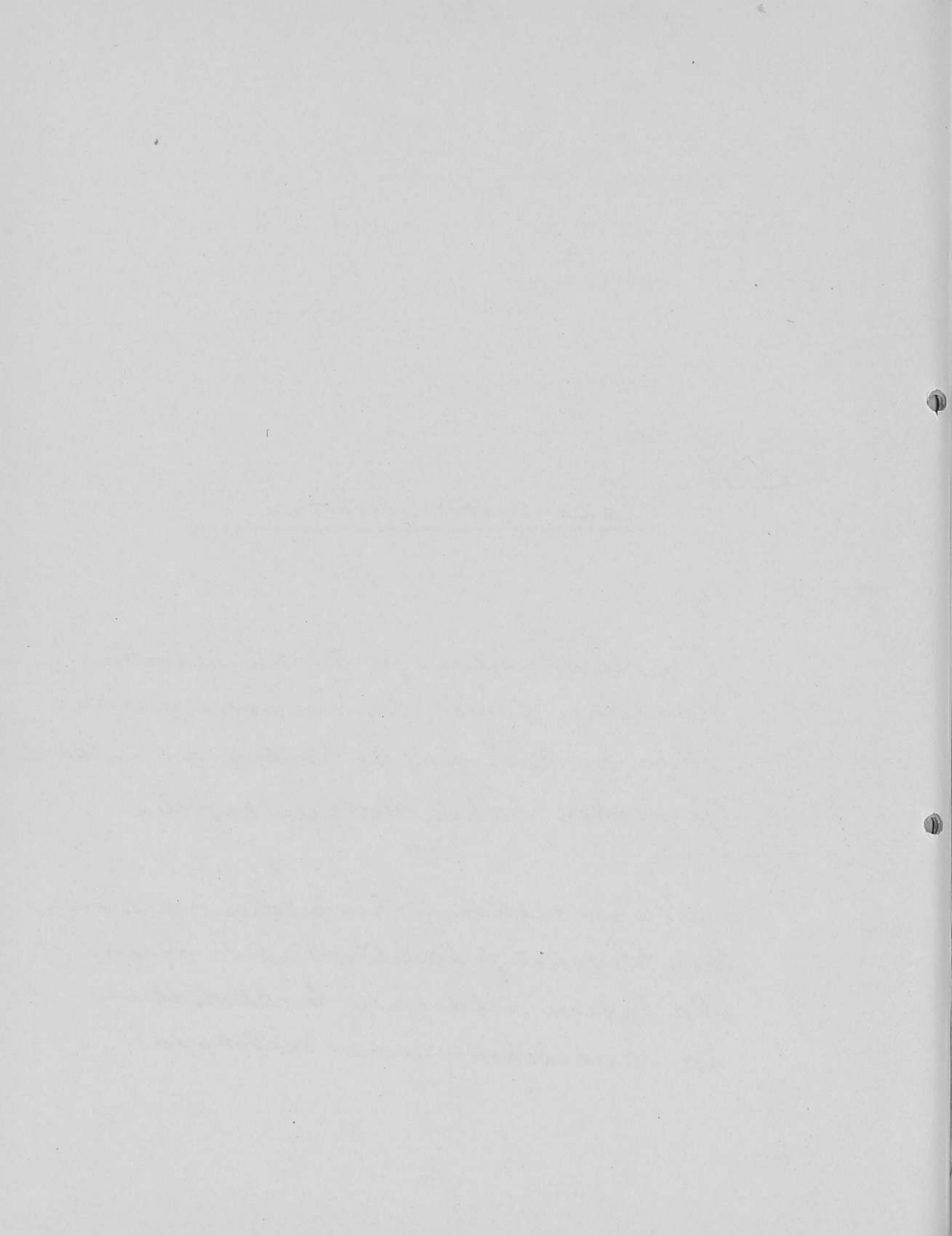

Saarnavirren aikansa.

On Sunnuntai, ja kirkon salastin
Kantaupi sävel Saarnavirren vakaa:
Mun on kuin lois se hankaa aikain takaa
ja uskon toihin kutsuis entisiin.

Niin - uskon toihin, vuotton murtamien,
kun toivehet jo kaikki maassce makaa. -
Ma katson lehdetöntä kirkkohakaa
ja ankeihin vaimun aatoksiin:

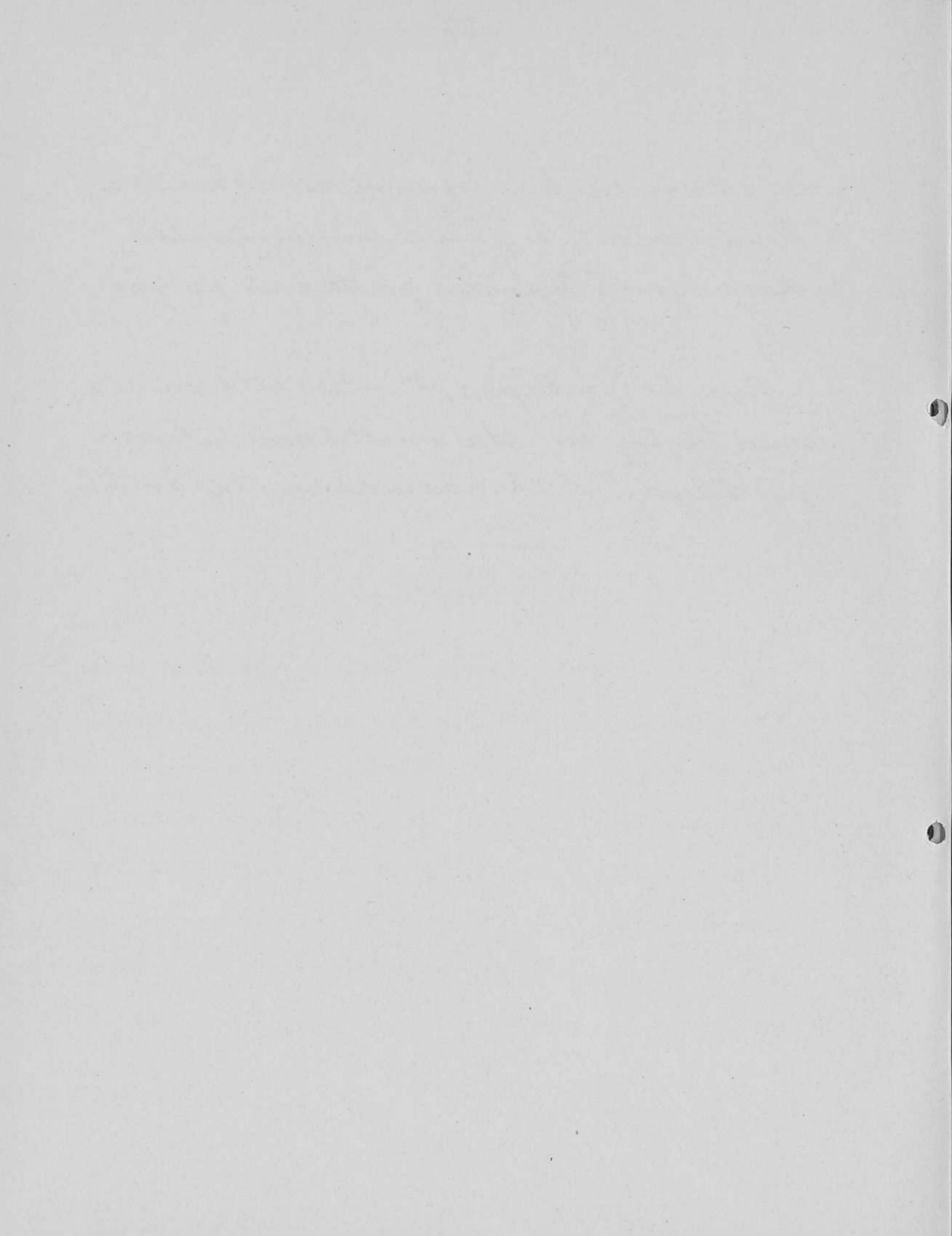

Mun on kuin loppunut ois elo mailta,
Kuin vastaisi ei päivä sunnuntailta,
Kuin syöntä kylmäis paskanen ja jää.

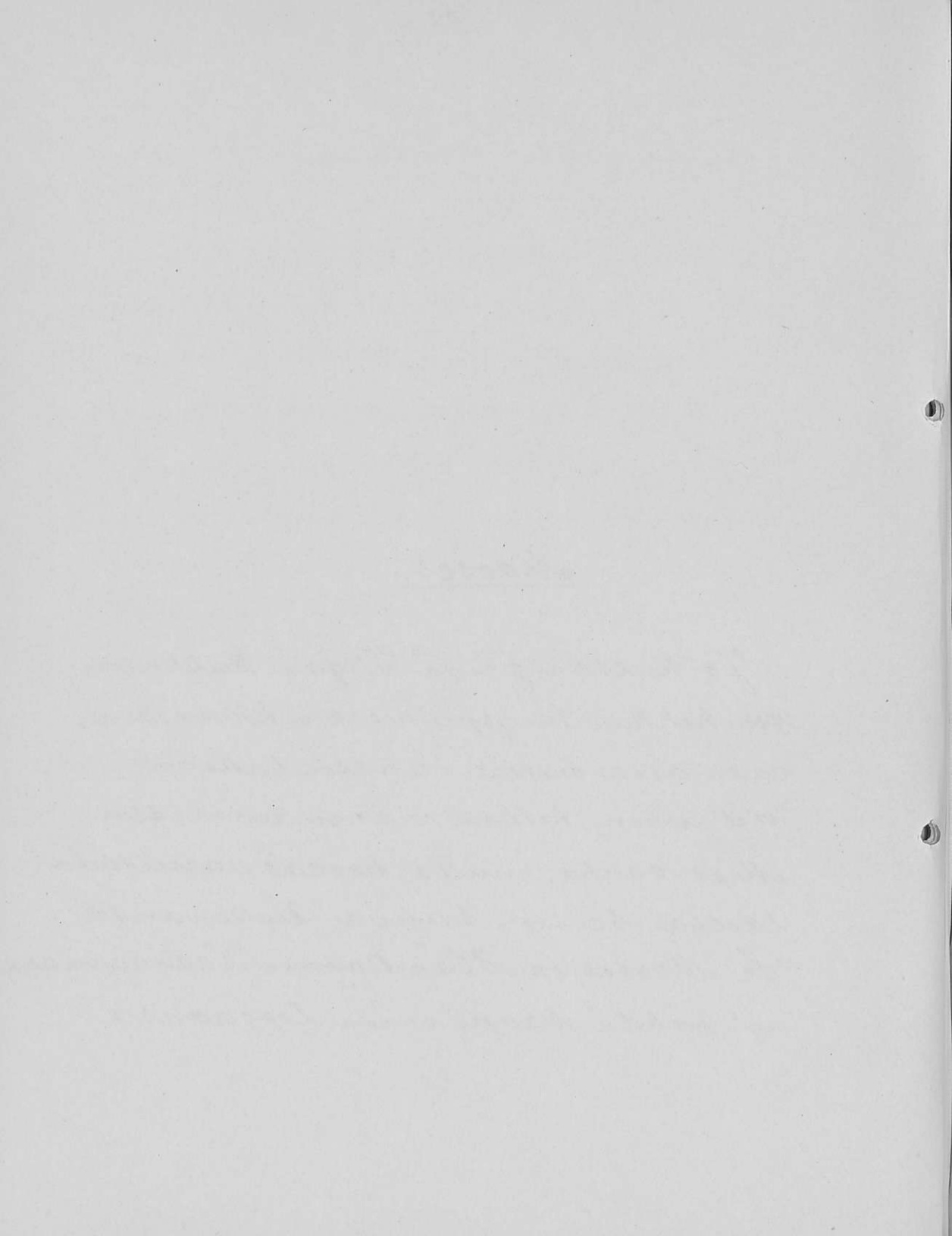
Mit, ah, on kappi, kaulus yllä mulla,
mun täytyy nousta miellä murretulla
ja käydä saarnaamahan - elämää.

—

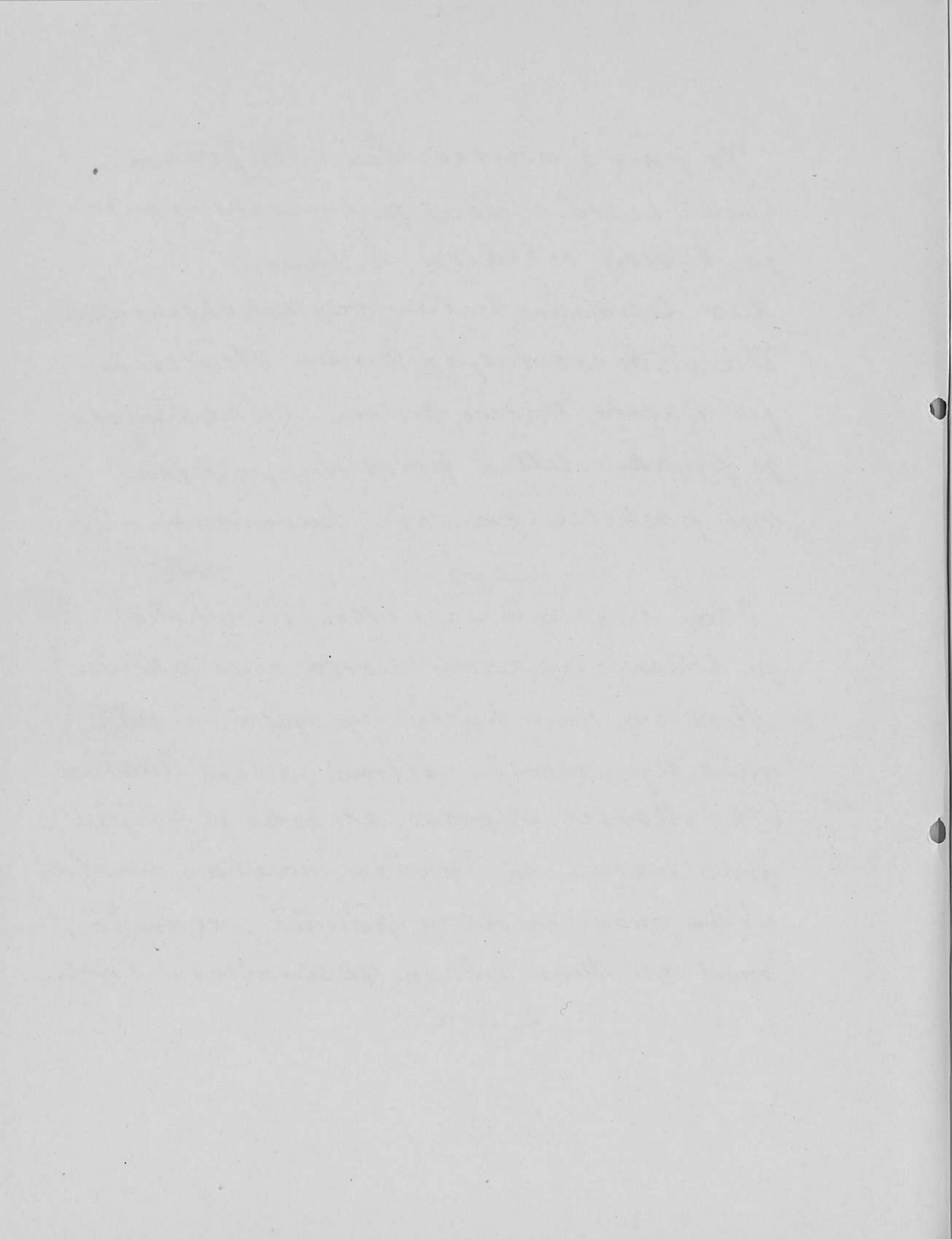
Mooses.

70 Kultaa päivä Pisgan Ruskulan,
Sen hetken twippu ruskon kotteessa,
vaan alla metsät laakson lakean
viel' uinuu hetken aamuauteressa.
Mies vanha, mutta kirkas vareltaan
laella seisoo, sauva tukenansa.
Se Mooses on. Hän Rauniin Kaanaanmaan
nyl' nähdä saapi ennen loppuonsa.

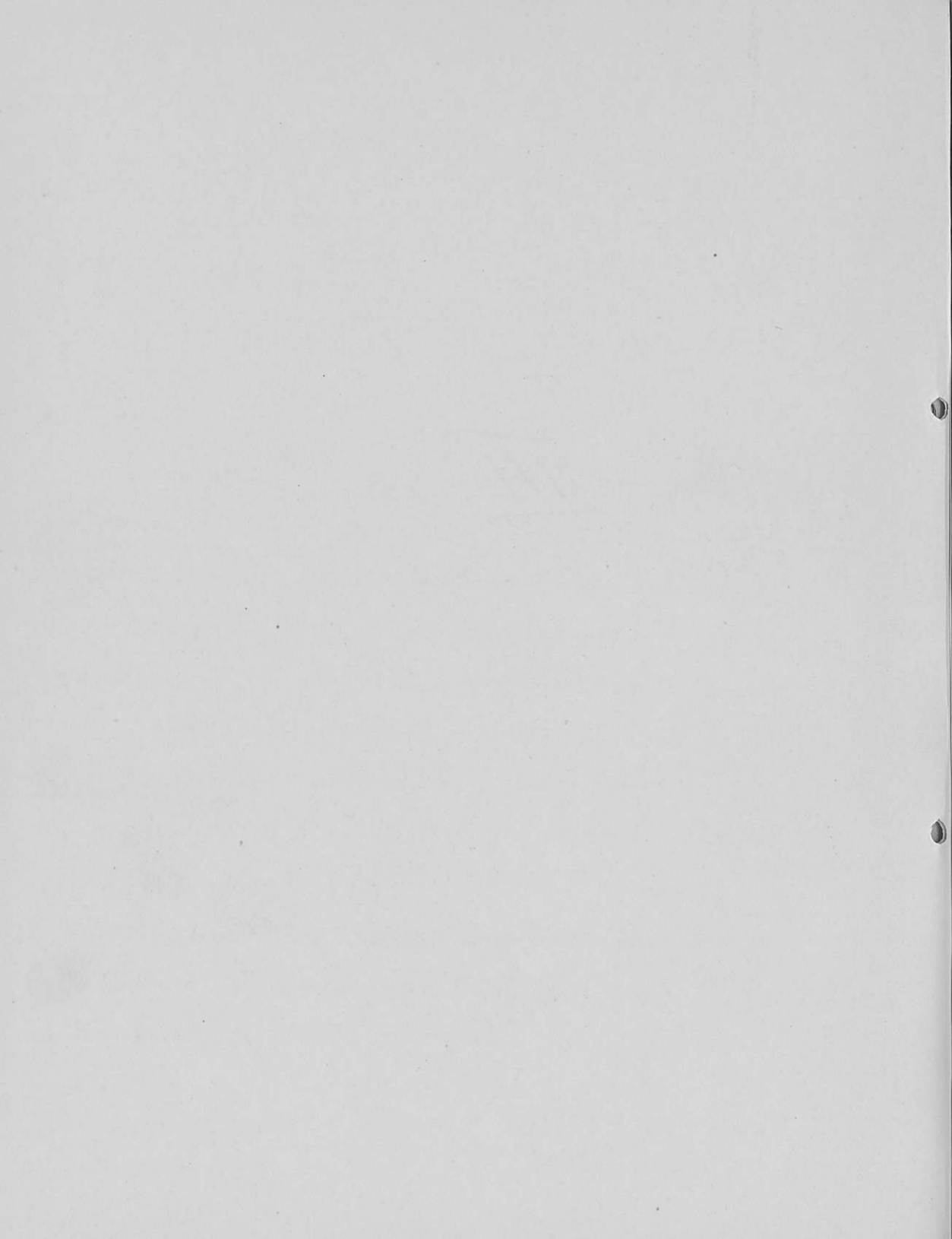

70 päivä nousee. Seudut Jerikon
 tuolt' eestä viittoo palmuehtoimensa,
 ja tuolta oikealta Libanon
 tuo silmään tutun valkohohtehensa.
 Vie Mooses hiljaa käden otsalleen
 ja katsoo, katsoo, kaivan, liikkumatta,
 ja pyyhtii sitten pois Ryynelcon,
 mi poskellensa vierä huomaamatta.

Hän laella vielä hetken viivähtää
 ja sitten vertkkaan vuotta alas astuu.
 Mut vaikka häällä pystyssä on pää,
 niin Ryynelcistä silmä jälleen kastuu.
 Ah, Mooses, Mooses, ainooko et sä jää,
 jonk' astua ei Pyhään maahan suotu!
 Niin moni vuotaa päivää, elämää,
 mut on kuin yöhön yksinäiseen luotu.

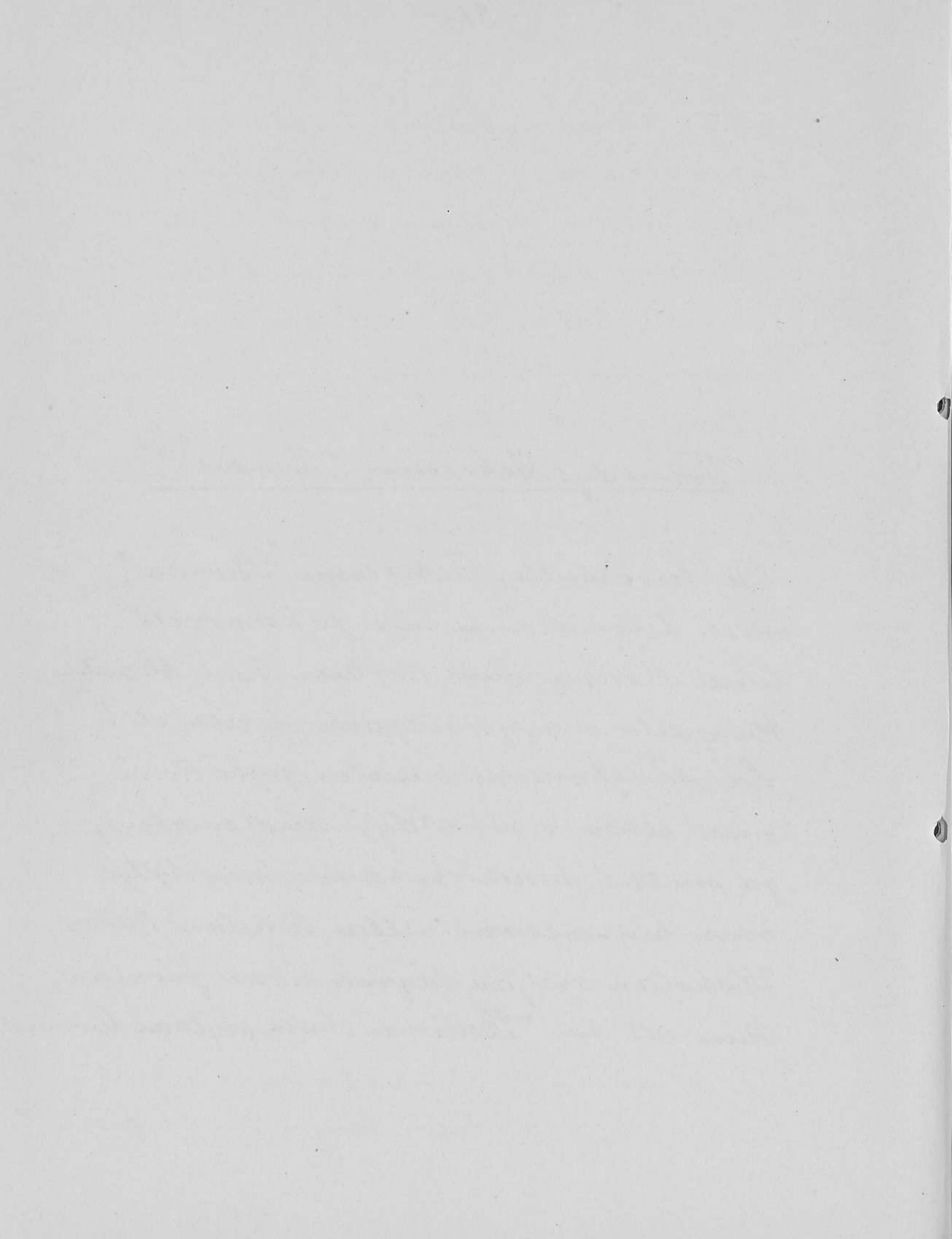
111

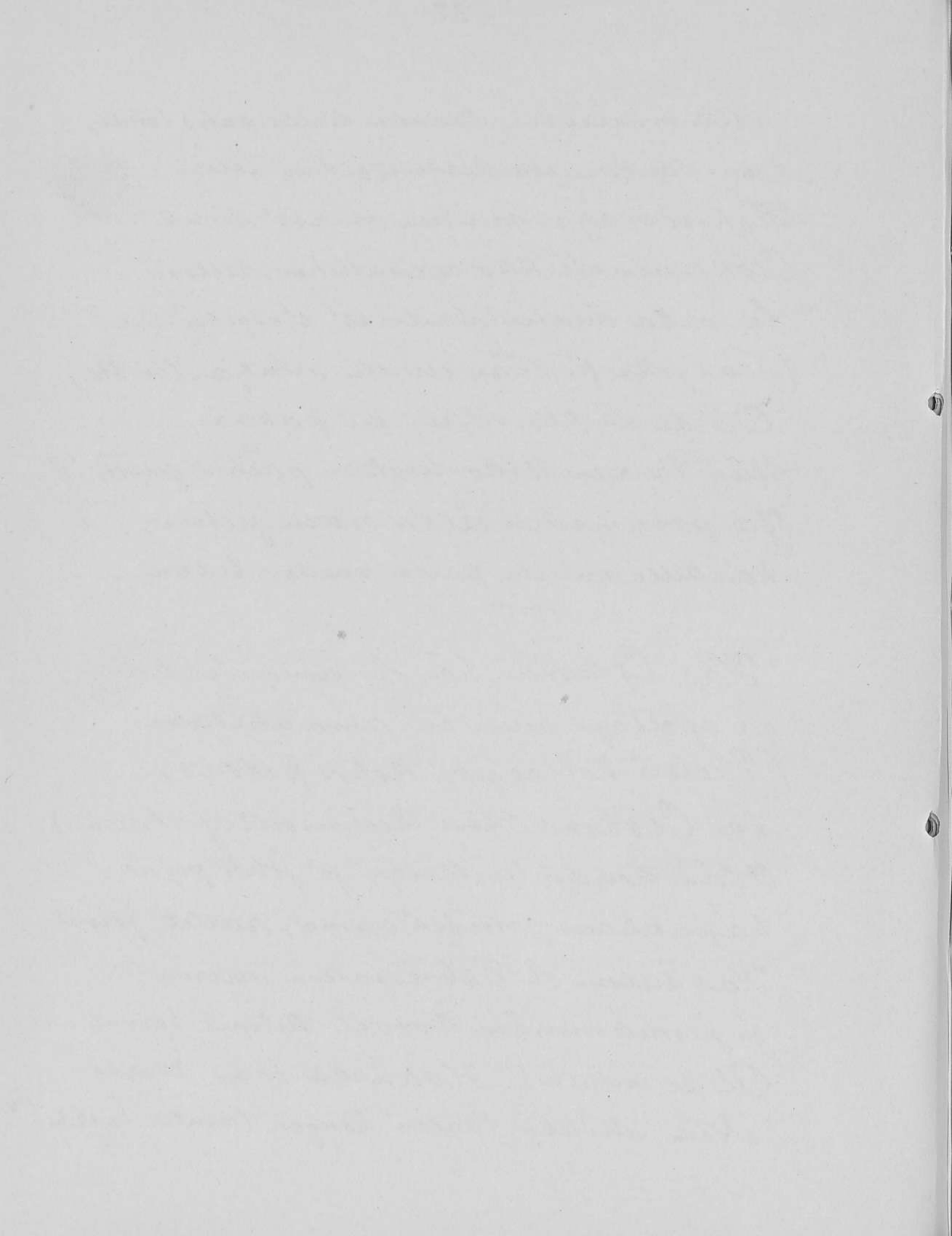
Tervehdys Debrecenin "Bundalle".

Oi, terve sulle, Debrecenin "Bunda",
miss' suomalainen mies ja heimovelji
tuns' olonsa niin korkeen kodiikkaaksi,
kun aito magyar-tapaan siellä eli!
Lä säilyt mulle muiston pyhättönä,
miss' iltaa viöi Ady, kuolematon,
ja missä henki heikkovainen sytti
mun rinnassani alla kuulun Raaton.
Kohotan majan täynnä viivaa juomaa,
kuin ois se "Bundaa" Autin pöytäin Tuomaa!

Ma muistan, kuinka siellä aatos lensi,
kun sankareista keskusteltiin illoin.
Kohosi määrä: muiden muass' siinä
Csokonain Mikko mainittiin silloin.
Se aika tuntui saduss' olotyltä.
(Taas joku pöytäan uuden määrän tuotti.)
"Oli se Mikko, ohy'i, eri paikka,
kun kerran koko luokan pätki juotti!"
Ja postimestiar' alkoi oivaa jutun,
kaikille muille, paitsi mulle, Tulan:

"Kas, Csokonai, hän si runoniekka
ja opettaja muuten ammatiltaan.
(Edessä kollegion kohoo patsas,
sai Csokonai sen kunnioittajiltaan.)
Hän kerran tuskastui ja johti pojat
kapakkaan, missä nämä, rallit, joivat.
Kas, silloin si Dobrecenkin murin,
ja jerruämmäin torvat Kilvan soivat.
Oli se aika!" Haarikka taas kiirsi.
"Niin Mikko täällä hengen tainta hiirsi!"

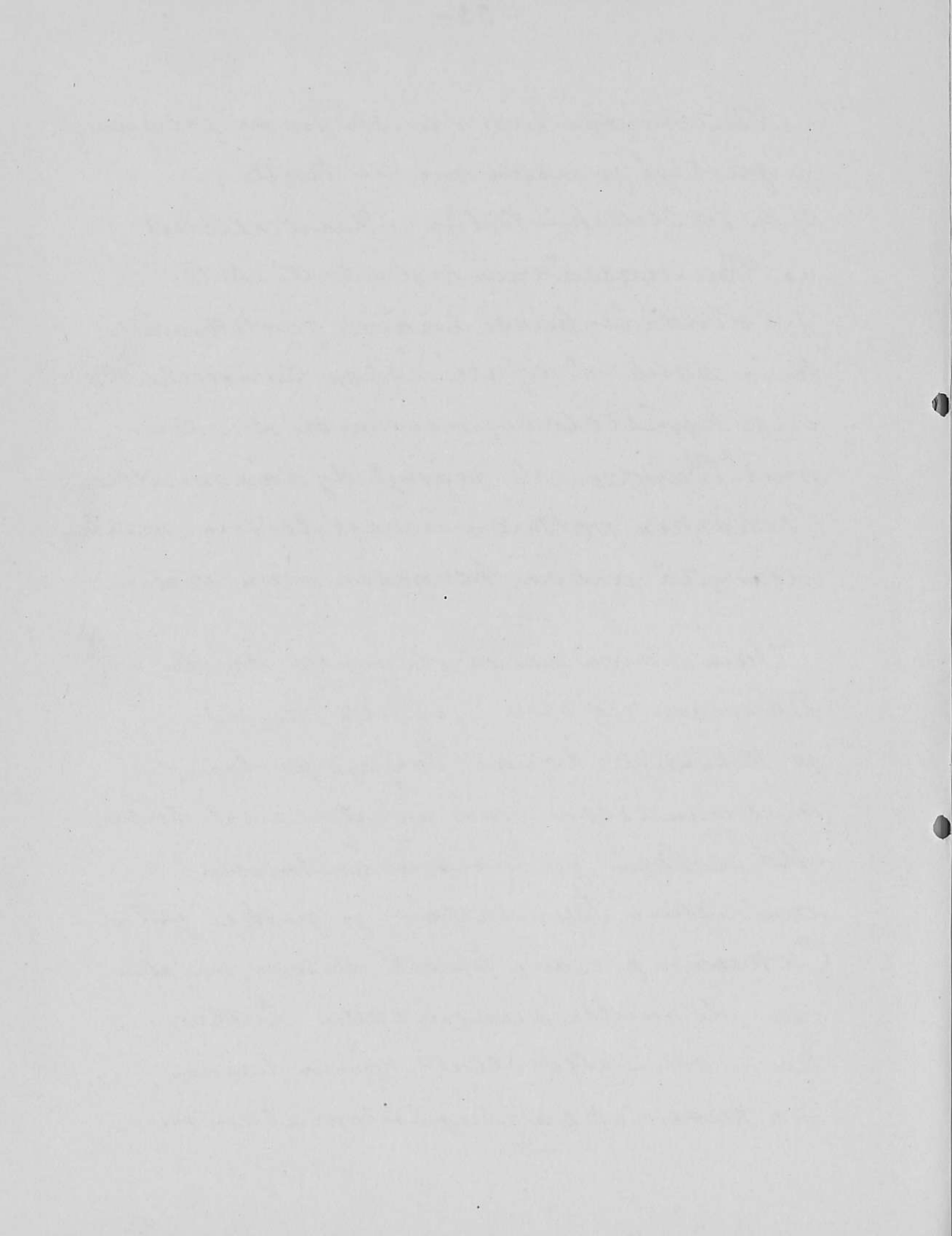

Niin mentiin läpi muisto Irison jälkeen,
ja puoligö jo usein maille koti,
kun talsittihin Kotiin. Mustalaiset
ne "Bundassa" vain vielä soitti, soitti...
Ja András bácsi hääräs järkekymättä
kuin sankar' ajalt' äskön kerrotulta.
Me hyvästeltiin, mentiin ori suuntiin,
mut "Bundaan" oli jäänyt sydän multa.
Csokonain patsaan ääress' seisoin, miestin,
mennyt ääriä hengessä näin viestin.

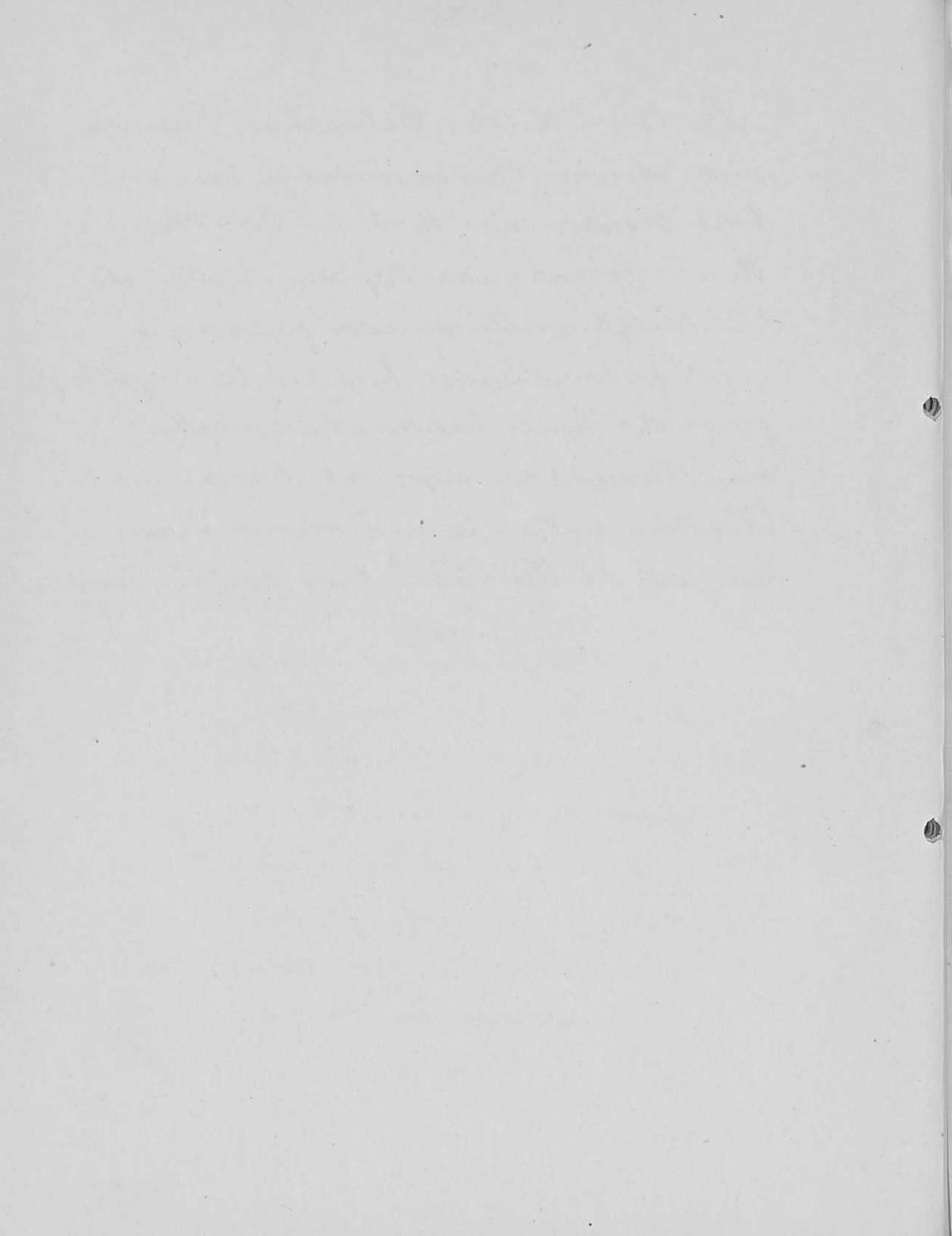
Vain harva päivä oli mulle suotu
Debrecenissä olla. Mulle koti
jo Kotimatta kauas Pohjan puoleen,
mut muistossa vain mustalaiset soitti.
Mä uneksin ja näissä unelmissa
ain' istuin "Bundassa" - ja juoksi juttu,
Csokonain patsaan ääress' seisoin, miestin:
noin oli mulle runoniekka tuttu,
kuin oisin itse ollut hänen lainen,
mä runoniekka Supisuomalainen.

Siiis terve sulle, Debreconin "Bunda",
miss' suomalainen mies ja heimoveli
tuns' olonsa niin korkeen kokiikkaaksi,
kun aito magyar-tapaan siellä eli!
Se säilyt mulle muiston pyhättömä,
miss' hahmottuivat hahmot laulajitten,
ja missä henki heikkovaisena syttyi
mun rinnassani myös, ah, kauan sitten!
Kohotan maljan täynnä oivaa juomaa,
kuin ois se "Bundan" Antin pöytäään tuomaa!

Lehmipaimen.

Oon viime kertaa levännyt
sun luonas, Piroska.

Ei sun delmia svännyt:
join juomaa tulista.

Uoi, muu, lehmipaimenta,
kuin juopunut nyt oon!

Sen Hóka, vanha panttura
kupsissaan tuntekoon!

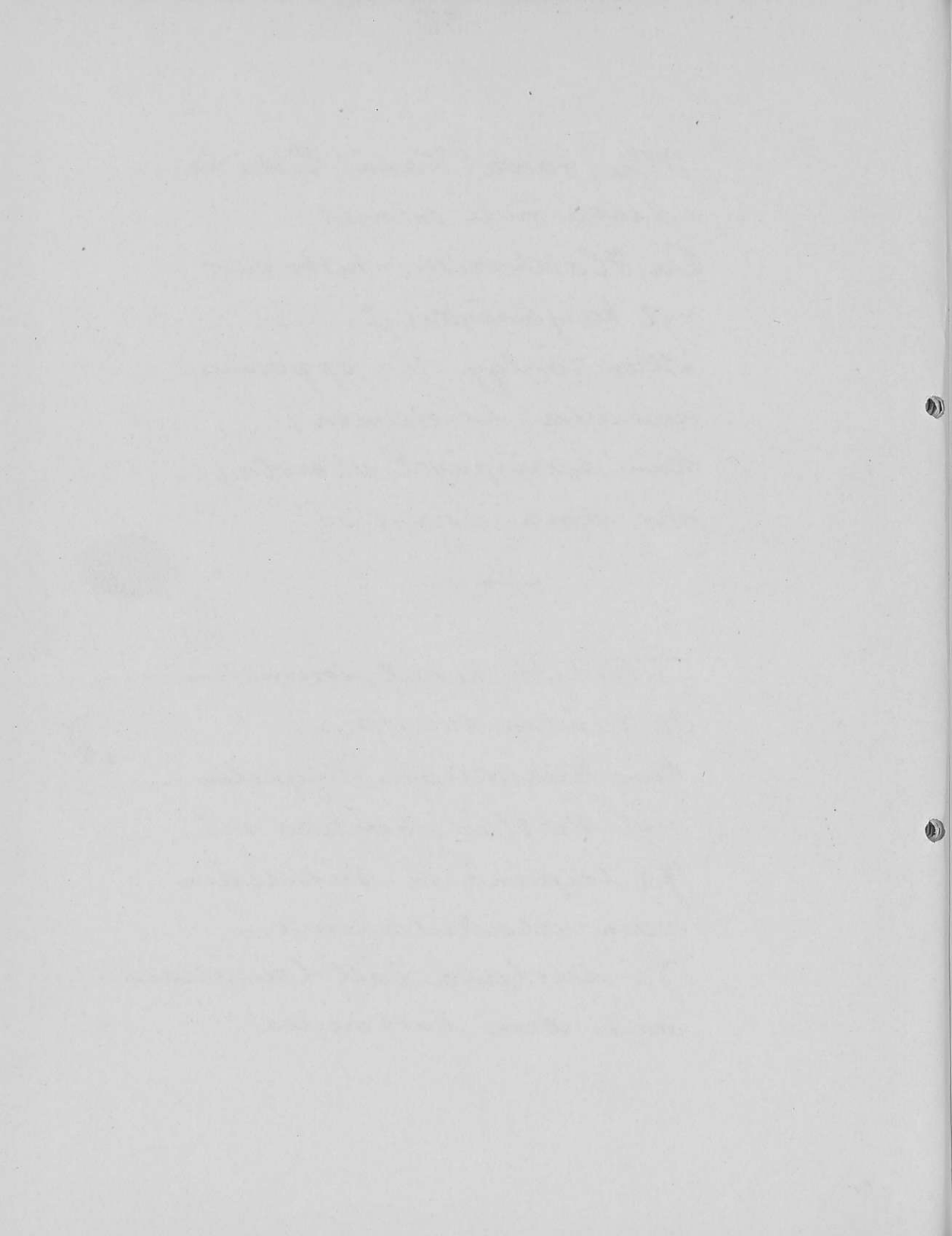
Hei, vatsa! Kiitä! Pitkä tie
sdessä mull' on nyt.

On Hachärissa - hitto nie-
nyt karjanäyttelyt.

Mun täytyy olla oppaana
herralle kartanon,
kun sarvipäist' ei erota,
mi oma sommi on!

Uie hitto herrat, sommittein!
On tääkin svästä,
kun kurkkuani kyynelin
nyt Rastan, houtka mä!
Ja leipänä on säkissäin
vain alakuloisuus.
Ja suolana täll' leivälläin
vain eron katuruus!

Hoi, Hõka, näin sua vitelen,
jos et sä ennä nyt!

Ma ohjaksia hoitelen,
ja sinä - lennä nyt!

Hoi, Hõka, hepo, juoksehan,
min että ennättäis
sun isäntäs ens' esärdahan
ja hiukan selviäis.

Me juomme siellä murheeseen-
tää on niin katkeraa!

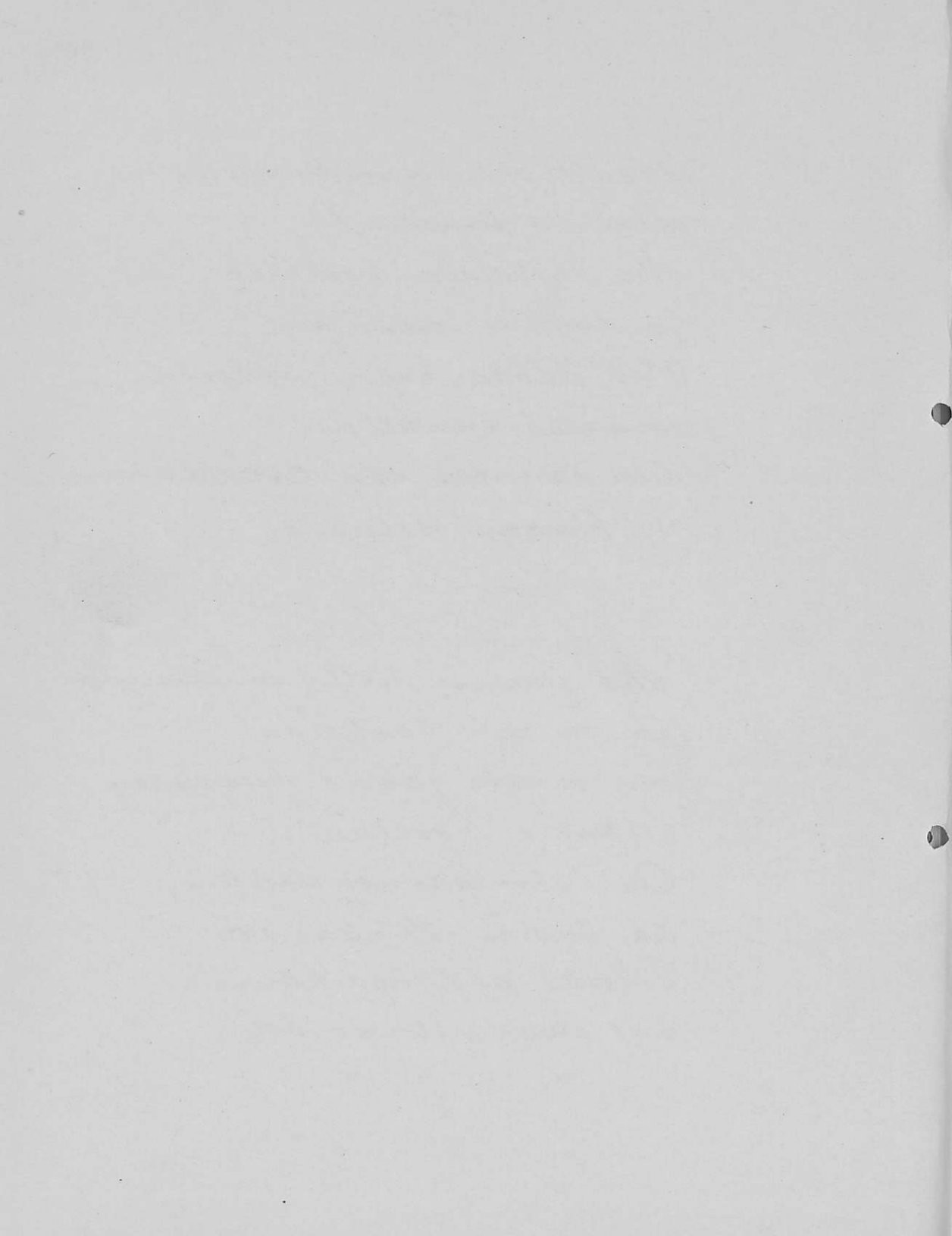
Saa matka jäädä huomeneen,
itkemme Piroksaa.

On lehmipaimenelläkin,
ah, sydän. Minkäs voi:
Piroksa padanpaitkurin
nyt ottaa, lempo soi!

x

x

x

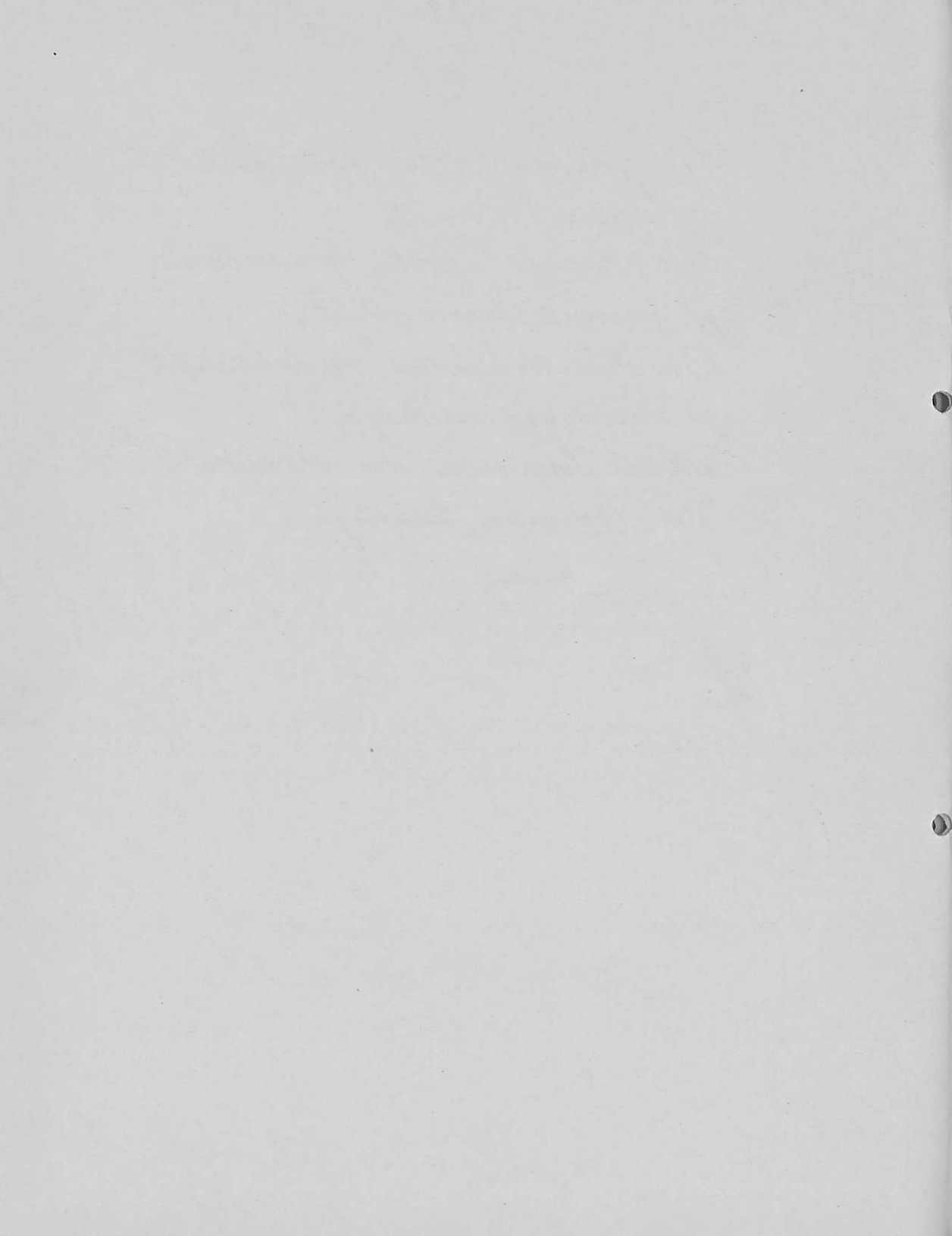
jo päivää toista, kolmatta
on Imre istunut
esärdassa Prödin puzzialla
ji juonut, laulanut.

Oa Hladháziissa markkinat
jo menneet aikoja.

Mut Imrellä on oltavaat.

Uoi, lemmon taitoja'

—
.

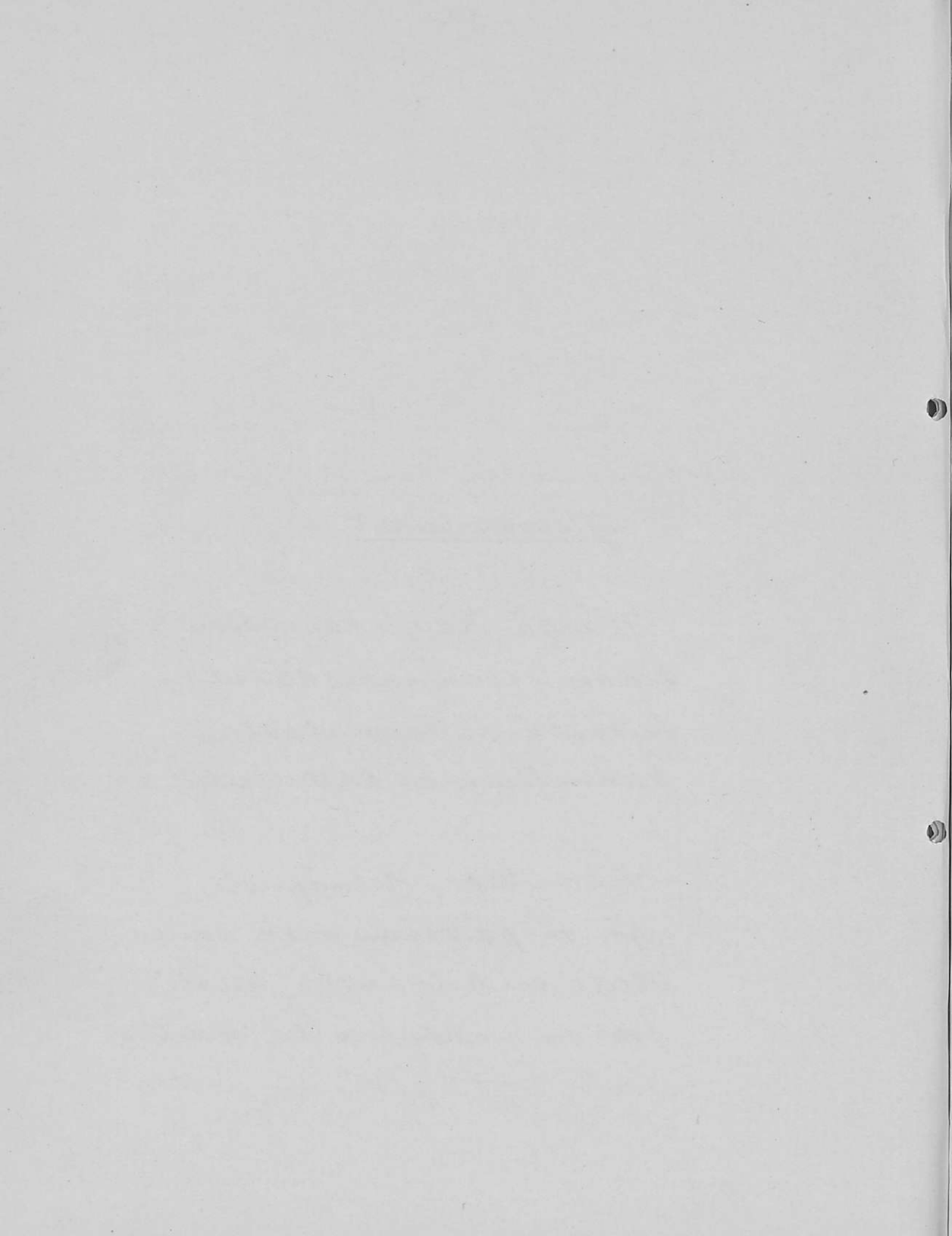

Juomaveikot.

Härkä-Kaapo kapakassa
kaiken illan istuskellut
hyvässä on humalassa,
kannuttain on kallisellut.

—
Siko-Aapo, silmäpuoli,
myös on päissään aika lailla.
Häll' on betyäristä huoli,
joh' on nähty näillä mailla.

—

"Kuule, Kaapo..." aloitaaapi-
nauraa naapuritien kuoro.
Kaapo suunsa auki saapi:
"Milloin tulee minun vuoro?"

Pitemmällä ei Härkä-Kaapo
ole päässyt kumppaniltaan.
Etin' on sanat Liko-Aapo
viennyt suusta toveriltaan.

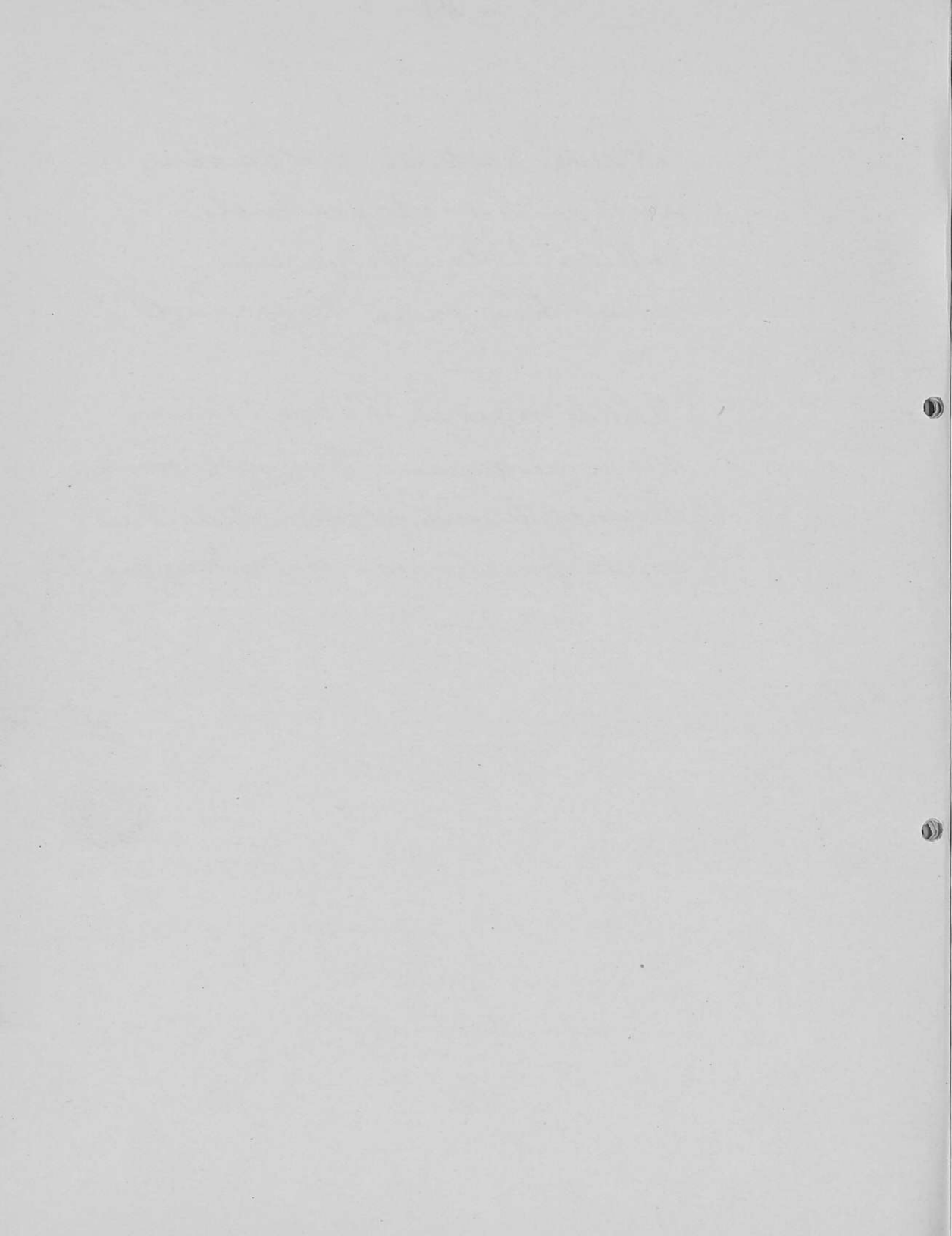
"Kuule, Ruoma..." Liko-Aapo
jankuttaa jo sadannetta
kerta. Silloin Härkä-Kaapo
suuttuu: "Tuhat pirttelöitä."

Saman belyärin myös minä
olen nähnyt näillä mailla,
samannäköisen kuin sinä.
Toista silmäätkin on vailta!"

Nauru raikuu, virtaa viini,
siirtyy Lippo-etapon Fuoli:
"Mitä tulee betyáriini,
nän - hän onkin korvapuoli!"

Uusi nauru. Kaapo tarttuu
viiniruokkuun: "Pyypättäämme,
kunnes kummallekin tarttuu,
mitä puuteuvan nyt näämme!"

Niinkuin hevosvaras-

Niinkuin hevosvaras
yönä tähdetönnä
hiipii lauman luoksse,
aikoin varastaa,

niin luo neidon poika
illan Fullon hiipii,
viipyyin siksi Runnes
aamu sarastaa.

Handwritten title or header

Handwritten text block 1

Handwritten text block 2

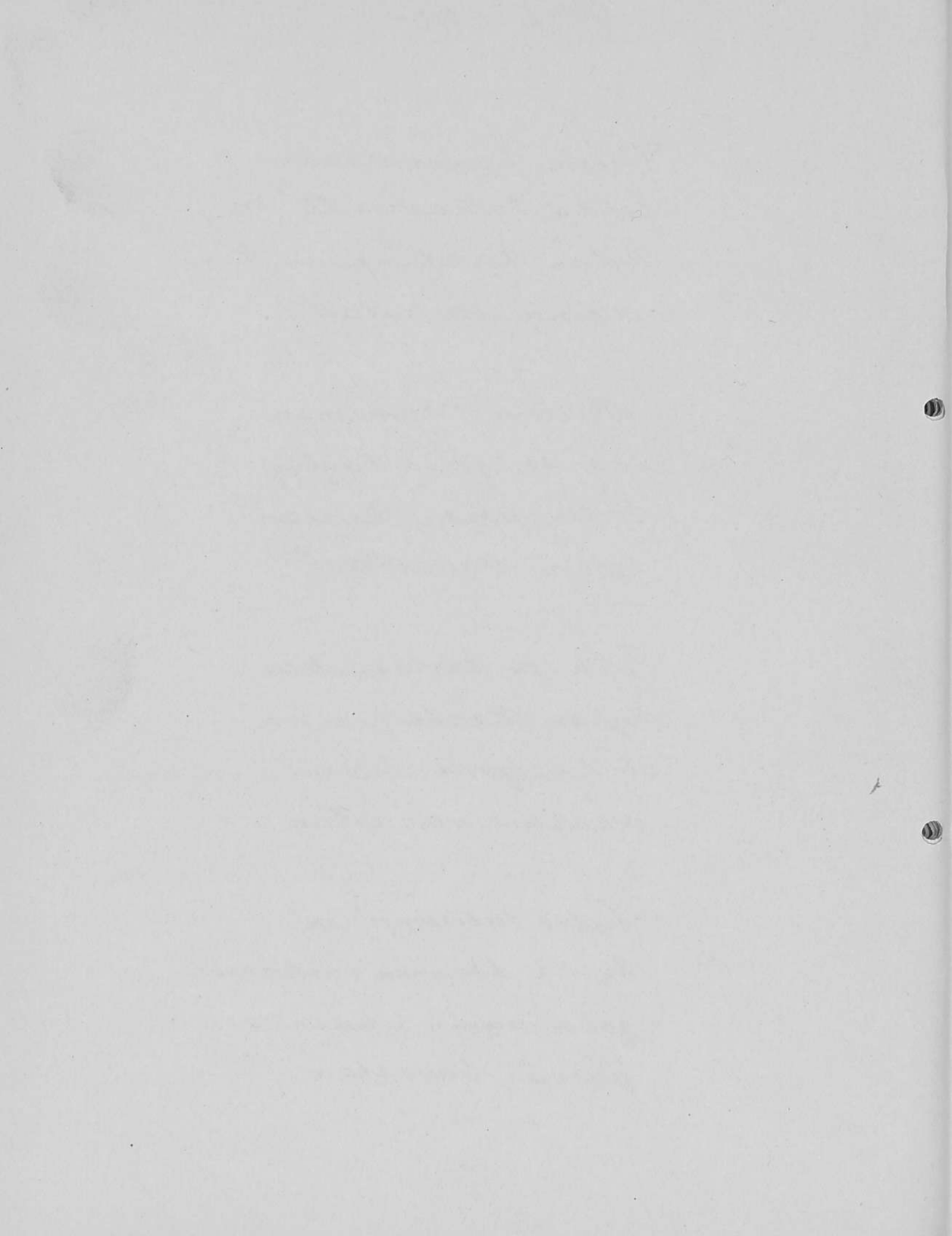

Uoro hevosvarkaan
tehdä tuttavuutt' on
Kylän kaakinpään, kun
aamu sarastaa.

Milloin Tuomionsa
saa se, jonka täylyy
toison pojan Kullan
lempi varastaa?

Ah, on kertomaksu
Kylän kaakinpäässä
sillä, joka toison
varsan varastaa.

Tulta tulisemp' on
tuska Lemmen varkaan
joka aamu, kensa
päivä sarastaa.

Gönczölin vaimut.
(Lyyssiltä Unkarissa)

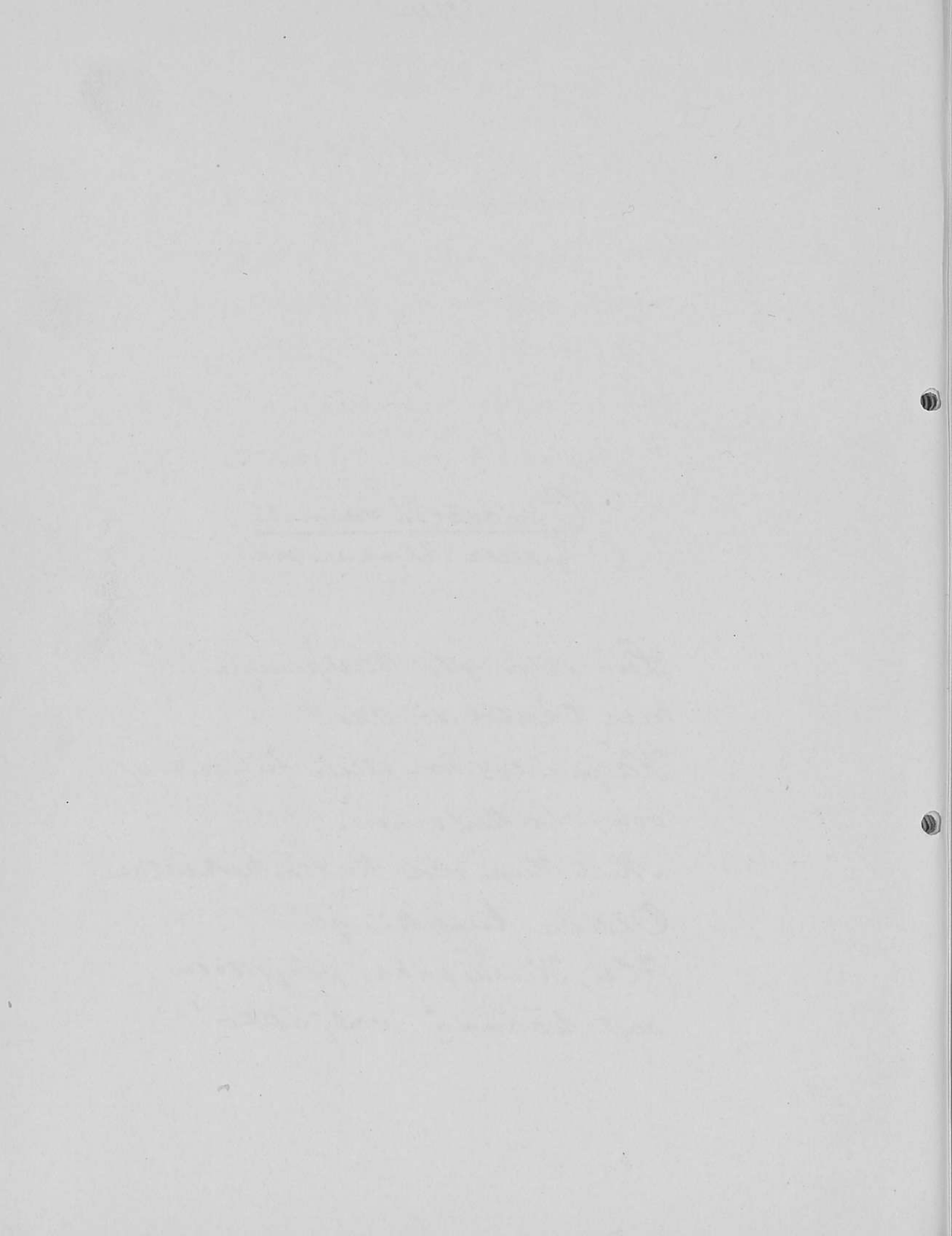
Luo ilta ylle kämpungin
taas tähtikatoksen.

^{ny}Käyn ulos mieltäni hiljaisiin,
oon alakuloinen.

Mut kun ma katson korkeuteen:

Otava tuijuttaa jo!

Hei, Kuskipöytä, pohjoiseen
nyt käänne sajakko!

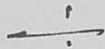

Ja kas: jo yksi tähdistä
kirkkaammiin tuikahtaa.

Voit, Kustipoika, saanko mä
myös matkaan puikahtaa?

Yks tuokio, niin i'etun jo
vaunussa Gönexölin.

Säteilee tähtivaajakko,
ja orhi uljahin.

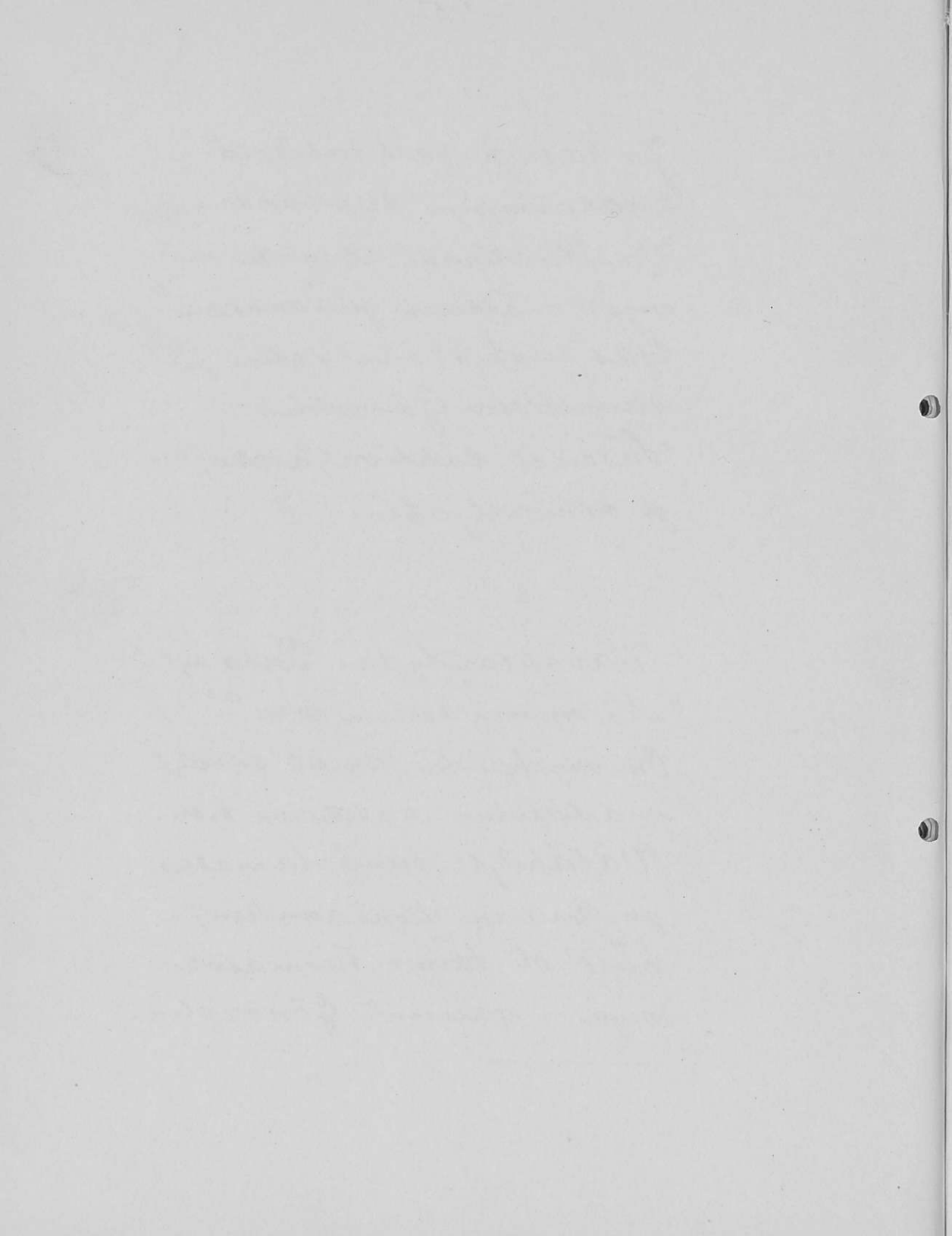

Uvauhtaa sydän. Poika nyt:
"No, minne herran vien?"

On myöhäistä kaik's' estelyt,
ma lausun rakkaan tien.

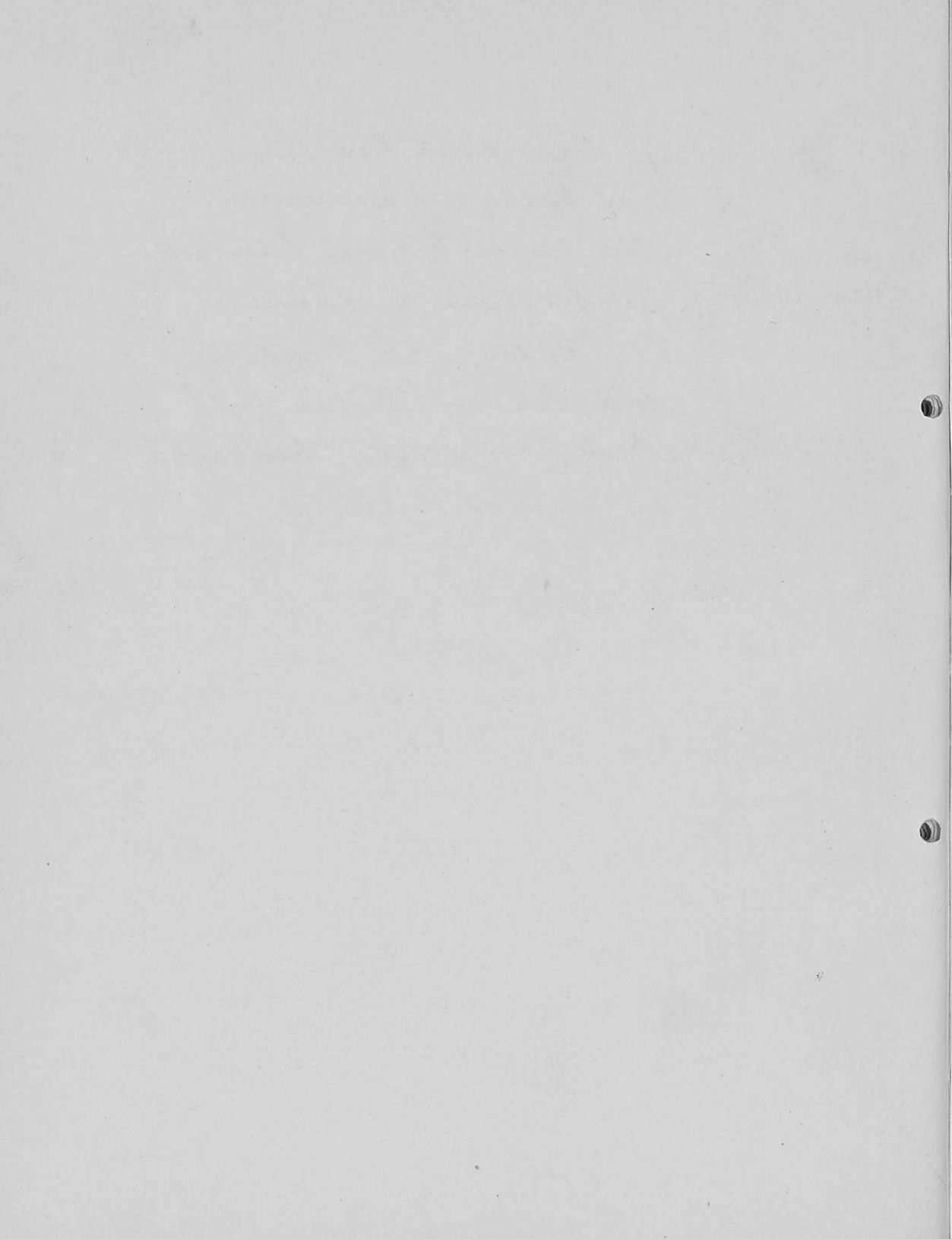
Välähdyt: siinä samassa
jo kullan kohēaanKin:
kän't' oli tainne tuomassa
myös- vaunut Gönexölin.

Jo tähtikatto kaunoineen
taas kattaa kaupungin.
Ma seisom hiljaa haavoitten
ja hartain sydämin:
Oi, ^{ny} kuskipoika, kyödiätä
sua kiitän, kiitän nyt!
Mua, onnellista, hengessä
on armas syleilyt!

—:—

Lethe, yksi Tuonelan vitroista, tässä naisiksi
kuviteltu.

Pax tecum, filia! Rauha komssasi, tytärtäni!

"Bunda" (suom. turkki), sen niminen ranneola Deb-
recenissä, Unkarissa. Nimi on runoilija Endre Ady'n
antama. Ady (1877-1919).

Csokonai, Mihály (Fshoklonai mihaai), unkaril. ru-
nailija (1773-1805).

bácsi (baatshi), setä.

Hóka (hooika), tavall. unkaril. hevosen nimi.

Csárda (Fshaarda), puస్తan kapakka.

Hadház, kaupunki lähellä Debreceniä. (Deb-
recen, lue: dälbröitsän. Hadház, lue: hadhaas, pehmeä s.)

Pródi (proodi) puzsa, samalla suunnalla.

betjár (betjaar), arorosvo.

Gönczölin (göntsölin) vaunut, Otava. Toinen
tähti vasemmalta lueuna "Huskipaika".

Sisältö:

I.

Ma nousen tuntureille -	3.
Erämaa	5.
• Metsäalammelle	7.
Kevätyö Lapissa	9.

II.

Leppä	12
Oi, Lethe armas -	15
Kukkien siunausjuhla Flandorissa	18
Hyljenty Ariadne	23
Saarnavirren aikana	26
• Nooses	28

III.

Tervehdys Debreceni "Bundalle"	31
Lehmipaimon	35
Juomaveikot	39
Niinkun hevosoaras -	42
Gönczölin vaurut	44

TÄMÄ TEOS ON PAINETTU
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖN
LAAKAPAINOSSA
PORVOOSSA
1936

Suom. kavnokirj: 1.

Jänventaus

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOEKELMA

120 102 2063

